

ΑΤΤΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Συνδρομή ἐν Ἑλλάδι ἐτ. δρ. 10. Ἐξάμ. δρ. 5. — Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ἐτ. φρ. χρ. 12. Ἐξάμ. φρ. 6. — Τιμὴ φύλλου λ. 30. Ἐξωτερ. λ. 50.

Ἐκδίδεται δις τοῦ μηνὸς τῆ 15 καὶ 30. — Γραφεῖον ἐν ὁδῷ Φιλελλήνων ἀριθ. 24.

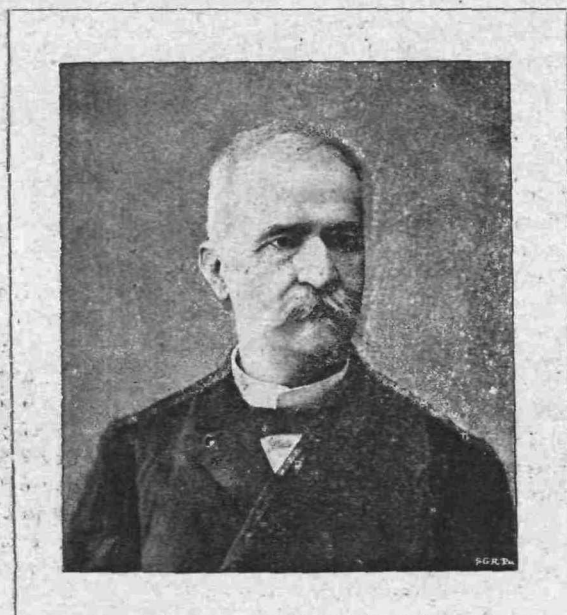
ΑΘΗΝΑΙ 31 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1892

ΔΙΕΤΘΥΝΤΑΙ Ν. ΓΓΓΛΕΣΗΣ — Γ. ΦΙΛΕΜΗΣ

ΕΤΟΣ Δ' - ΑΡ. 14

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΖΑΠΠΑΣ
(Ὁ ἀποθανὼν μέγας εὐεργέτης τῆς Ἑλλάδος).

Κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ
(ὁ νέος πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος).

Γ. ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ
(ὁ νέος ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης).

Η ΝΕΡΑΪΔΑ ΤΟΥ ΑΜΒΡΑΚΙΚΟΥ

('Απόσπασμα ἐκ δημοσιευθησομένης μυθιστορίας)

Η'.

Καλέ μου ξαδέλφε!

Αύγουστος ἦλθε δροσερός, χαρωπός
 εἰμπορεῖ νὰ εἰπῇ κανεὶς μὲ τὰ χρυσᾶ
 του τὰ σταφύλια καὶ τὰ ξανθά του ρο-
 δάκινα, ποῦ μᾶς στέλνει ἢ Πρέβεζα· διότι
 ὁ τόπος ἐδῶ εἶνε ξηρός, γυμνός, ἀγενδρός
 ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. Οἱ κάτοικοι ἀποζοῦν,
 καθὼς μοῦ φαίνεται, οὐχὶ ἐκ τῆς θαλάσ-
 σης, τὴν ἐκμετάλλευσιν τῆς ὁποίας. οὐ-
 τως εἰπεῖν, ἀφίνου ἐκ τὴν τεμπελιά-
 των, ἀλλ' ἐκ τῶν προϊόντων τοῦ κάμπου,
 ὅστις ἐξαπλοῦται εὐφορος πρὸς τὸ μέρος
 τοῦ Μενιδίου, καὶ τῆς τουρκικῆς Σαλαώ-
 ρας. Εἶχα τὸ εὐτύχημα νὰ ἐπισκεφθῶ
 προχθὲς τὸν θελκτικὸν αὐτὸν κάμπου.
 Κατόπιν ὡραίας ἐσπέρας, καθ' ἣν ὁ ἦλιος
 ἐχρυσου δολκόληρον τὸν μυχὸν τοῦ Ἀμ-
 βρακικοῦ, ἐπεβιάσθημεν μικρᾶς τινοῦ
 μ π ρ α τ σ έ ρ α ς ἐγώ, ὁ μπαμπᾶς, ὁ κ.
 Περικλῆς, τὰ μικρὰ καὶ ὁ διηγηματογρά-
 φος, καὶ μετὰ τριῶρον πλοῦν ἀπεβιάσ-
 θημεν εἰς τὸν Ἀράπην ν. Διὰ νὰ υπά-
 γῃ τις εἰς τὸν Ἀράπην ἔχει εἰς τὴν διά-
 θεσίον του καὶ τὴν διὰ τῆς ξηρᾶς ὁδόν,
 ἀλλ' ἡμεῖς δὲν ἠθελήσαμεν νὰ θυσιάσω-
 μεν εὐκόλα τὴν εὐκολίαν καὶ τὴν ἀπό-
 λαύσιν τῆς θαλάσσης. Τὶ ὡραία βραδυὰ
 ἐπεράσαμεν! Ἡ θάλασσα ἐδῶ εἶνε ὠρη-
 γιμένη πάντα, σπανίως τὴν βλέπεις ἠρε-
 μοῦσαν. Ὄμοιάζει μὲ τὴν χρολίαν ἐκεί-
 νην δρῦν, ἣτις ζητεῖ θυέλλας εἰς τὴν
 οὐρανοκόρυφον κεφαλὴν της, καὶ ἀφίνει
 τὴν σιγαλὴν αὐρὰν διὰ τοὺς πόδας της.
 Καὶ ὅμως πόσον ἠρεμοὶ εἶνε αἱ ἀκταὶ
 της καὶ τ' ἀκρογιάλια της. Νομίζεις ὅτι
 βουκαλῶνται αἰωνίως ὑπὸ τὸ παράπνον
 τῶν κυμάτων της, τὰ ὅποια τὸρα μὲν
 ἔρχονται καὶ φιλοῦν μὲ περιπάθειαν τοὺς
 βράχους καὶ τὴν ἀμμουδιάν των, τὸρα δὲ
 κυλᾶνε ὀρμητικὰ καὶ διασκορπίζονται
 εἰς χρυσῆν βροχὴν ἀφροῦ ὑπὸ τὸ φῶς
 τοῦ ἡλίου. Ἄ! ὡραιότεραν ἀπόλαυσιν
 τῆς θαλάσσης δὲν ἠσθάνθην ποτέ, πο-
 τέ... Ἀπὸ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὀλοφούσκωτα
 καὶ μαγευμένα κύματα ποῦ ἀνεβοκατέ-
 θαιναν, ὡς ἀγγελοὶ προβάτων ἐπὶ μακρᾶς
 λοφουειρᾶς, ἕνα ἀπλοῦστατον ὄμμα ξύλου
 μᾶς ἐχώριξεν. Εἶχα καθίσθην εἰς τὸ ἄκρον
 τοῦ σκάφους, τόσον εἰς τὸ ἄκρον ποῦ
 ἐννοιωθα τὴν πλεξίδα μου νὰ κολυμβᾷ
 καὶ ν' ἀφρίζῃ κ' αὐτὴ μέσα σ' ἐκείνη τὴ
 ζάλην τοῦ ὑγροῦ στοιχείου. Τὰ μικρὰ τὰ
 ἐκράτῃσα καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ
 πλοῦ μᾶς πλῆστον μου ἐπὶ τῶν γονάτων
 μου. Ὁ Γιωργάκης ἐφάνη θαρευτώτερος
 τῆς ἀδελφῆς του. Ἐκύτταζε τὰ κύματα
 μὲ ἀπάθειαν θαλασσοδαρμένου ναύτου,
 καὶ μοῦ ἔλεγε κᾶτι λόγια τρελλά, γεμάτα
 ἀπὸ ποίτησιν καὶ χάριν, ἐνῶ ἡ ἀδελφὴ
 του μ' ἐσφίγγε κἀπως φοβισμένα εἰς τὸ
 στῆθος μου γυρμένη. Τὶ ὡραῖον ἐφαίνετο
 τὸ μικρόν μου ὄρφανὸν ἐκεῖ εἰς τὴν ἀγκα-
 λιά μου. Τὰ καστανὰ μαλλᾶκια του ἐξέ-

πλεκα, ἐπέλεκα εἰς τοὺς ὠμούς του ἦρ-
 χοντο εἰς κάθε πνοὴν τῆς αὐρας, εἰς
 κάθε ταλάντευσιν τοῦ σκάφους καὶ μ' ἐ-
 θώπευον εἰς τὰς παρειάς, εἰς τὸ στόμα,
 ὀλοῦθε. Πόσας φορὰς χωρὶς νὰ τὸ θέλω
 ἐνῶ τὰ χεῖλη μου ἠγγίζαν τὰ ἰδικὰ της
 κατελαμβανόμην ὑπὸ ἐλαφροῦ ῥίγους,
 ἐνῶ ὁ πατήρ της ὁ ἀτυχῆς ἐκύτταζε τὸ
 σύμπλεγμά μᾶς μὲ συγκινημένον ὄμμα.
 Αὐτὰ τὰ μικρὰ πλέον μὲ κατεμάγευσαν,
 μὲ κατέκτεσαν ἐντελῶς. Τὰ σφίγγω κάθε
 στιγμὴν εἰς τὴν ἀγκαλιά μου καὶ τὰ κρα-
 τῶ σφικτὰ, σφικτὰ, τρέμουσα εἰς τὴν
 ιδεάν μὴ τὰ χάσω μίαν ἡμέραν. Μὲ φαί-
 νεται πὼς εἶνε δικὰ μου, δικὰ μου παι-
 διὰ, ἀληθινὰ ἀδελφάκια μου, καὶ τ' ἀγα-
 πῶ, τὴ λατρεύω μὲ κᾶτι περισσότερον
 ἀπὸ μανίαν. Τὰ καυμένα τὰ ὄρφανά!...
 Ὁ διηγηματογράφος ὁ ἀτυχῆς ἀναπνέων
 τὸν ζωογόνον ἐκείνον ἀέρα τῆς θαλάσσης
 ἐφαίνετο χαρούμενος πολὺ, καὶ ἡ φωνὴ
 του ἔτρεμεν ἐλαφρῶς, διότι ἠσθάνετο
 ἑαυτὸν μίαν ἐσπερὰν καλά. Ὁ μπαμπᾶς,
 τὸν ὁποῖον δὲν τὸν ἐνδιαφέρει ποτέ δι'
 οὐδένα λόγον ἢ θάλασσα, ἤρχισε νὰ πο-
 λιορκῆ τὸν νέον διὰ τῆς αἰωνίας πολιτι-
 κῆς του. Ἀλλ' ἐκεῖνος ἀκουμβῶν τὸν ἀγ-
 κῶνα ἐπὶ τῆς πλευρᾶς τοῦ σκάφους ἐκλα-
 νε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ ἤ-
 κουεν, ἤκουεν, ἐνῶ οἱ ὀφθαλμοὶ του προ-
 σπλοῦντο ἀορίστως εἰς τὸ κενὸν τῆς νυ-
 κτός, καὶ ἡ ὄψις του ἠκτινοβόλοι ὑπὸ
 ἐνδομύχου τινός αἴγλης. Τίς οἶδε! τί νὰ
 ἐρρέμβιζεν ὁ πτωχὸς νέος, τίς οἶδε ποῖαν
 λάμπην ὄνειρου καὶ μέλλοντος ἐδῶκε τὸ
 βλέμμα του ἐκεῖ εἰς τὴν γαλακτόχρουν
 ἀγκάλην τοῦ οὐρανοῦ. Ὁ ναύτης ἐκά-
 θητο εἰς τὸ τιμόνι του ἀκολουθῶν συγ-
 χρόνως τὰς κινήσεις καὶ τὴν διεύθ νσιν
 τοῦ ἰστιοῦ. Ἐπηνεῖαιμεν πρῆμα κατὰ
 τὴν ἐκφρασίον του. Ἦτο μελαγχιρινός,
 ἡλιοκαὴς νέος, φθῶρον μόνον ὑποκάμισον
 καὶ πανταλόνι, ἔχων γυμνοὺς τοὺς βρα-
 χίονας καὶ τοὺς πόδας. Ἐτραγωδοῦσε
 πολὺ εὐμορφα ἕνα τραγοῦδι τῆς πατρίδος
 του, φαίνεται· διότι αἱ στροφαὶ του καὶ
 οἱ στίχοι του ἔδγαίναν εὐθῆως ἀπὸ τὴν
 καρδίαν του, ὡσάν ὀδοκλήρον τὸ ἥσμά
 του νὰ ἐκόπτετο ἀπὸ ἐκεῖ κατὰδρα. Ἄν
 δὲν εἰμπορῶ νὰ σοῦ παραστήσω τὸν γλυ-
 κὴν σκοπὸν του διαπνεύμενον ὄλον ὑπὸ
 ἐλαφρᾶς τινος μελαγχολίας, σοῦ ἀντιγρά-
 φω ἐκ τῶν σημειώσεών μου τοὺς στίχους
 του, οἷτινες εἶνε κοινοὶ καὶ προσφιλεῖς
 ἐδῶ πέρα:

Βλέπεις ἐκεῖνο τὸ βουνὸ τὸ κουρφαλαριασμένο,
 ἐκεῖ ἔε πύργος γυάλινος μὲ κρυσταλλένια τζάμια,
 ἐκεῖ κοιμάται μιά ξανθὴ μίαν χήρας θυγατέρα.
 Τὸ πῶς νὰ τὴν ζυγνήσουμε, το πῶς νὰ τὴς τὸ ποῦμε;
 Σπῖνα, καίμένη Ἀνωστασιά, ζῦπνα καίμένη κόρη,
 ζῦπνα ν' ἀνάψῃς τὴ φωτιά, νὰ σβῆς τὸ λυχνάρι
 γιὰτὶ μᾶς πῆρε ἡ χαραυγὴ τ' ἄστροι καὶ τὸ φεγγάρι.
 Πῶς νὰ σκωθῶ, λέβέντῃ μου, ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά σου.
 μερδεύκων τὰ μαλλᾶκια μου μαζὶ μὲ τὰ δικὰ σου

κ' ἔχασα τὸ φεσάκι μου τ' ἀκρίδαγορασμένο,
 ποῦτανε μαρμαπαρέζικο καὶ βαρειακεντισμένο,
 μαὶδὲ στὴν Πόλι βρισκεται, μαὶδὲ στὴν οἰκουμένη!...

Τὶ βρεμδαμούς μοῦ ἐγέννησεν αὐτὸ τὸ
 τραγοῦδι. Πῶς μὲ συνήρασαν οἱ πρώτοί
 του στίχοι εἰς μίαν ὄνειρώδη, μαγευτι-
 κὴν χώραν, εἰς τὴν ὁποίαν τὰ πάντα
 ὀλόγουρά μου συνεσκοτίζοντο. Κ' ἐνόσφ
 ἤκουα τοὺς στίχους ἐκείνους μέσα εἰς
 τὴν βοήν ἐκείνην τοῦ πελάγους ἢ δυσκο-
 τασμένη ἐκείνην χώραν διεχύνετο ὄλον ἐν
 εἰς μίαν λάμπην ἀδυνήσιον, καὶ μοῦ
 ἐφάνη ὅτι εἶδα, ὅτι ἀντίκρισα καθαρά
 τότε τὸ βουνὸ ἐκεῖνο τὸ κουρφαλαρια-
 σμένο μὲ τὸν ὑψηλὸν τοῦ πύργου καὶ τὰ
 κρυσταλλένια τζάμια του λάμποντα, ἀ-
 παστράπτοντα ὄλον ὡς φωτεινὸν πύργον
 ἀσυλᾶπτου ἐν τῇ ἐγρηγόρει εὐτυχίας.
 Κ' ἐν τῇ ὀπτασίᾳ μου ἐκείνη, μοῦ ἐφάνη
 ἀκόμη — τί γλυκεῖα στιγμὴ! — ὅτι ἡ ξαν-
 θὴ ἐκείνη, ἡ θυγατέρα ἐκείνη τῆς χήρας
 δὲν ἦτο ἄλλη παρὰ ἐγώ, ἐγὼ ἡ ἴδια. Καὶ
 ἤκουα ἐκεῖ ἐν τῷ μέρῳ τοῦ βαθέος ὕπνου
 μου μίαν φωνὴν γλυκεῖαν, περιπαθῆ,
 κτυπῶσαν ἴσα εἰς τὴν καρδίαν γὰ μὲ
 προσκαλῆ νὰ ζυπνῶσω, ὅσα ν' ἀνάψω τὴν
 φωτιαν τῆς πρῶτας, καὶ νὰ σβῆσω τὸν
 λυχνον τῆς νυκτός, ὅστις ἐφώτισε καθ'
 ὄλην τὴν νυκτα χρυσᾶς ὄρας εὐτυχίας.
 Καὶ ἦνοιγον ἦδη τοὺς ὀφθαλμούς εἰς τὴν
 γλυκεῖαν χαραινὴν τῆς ἡμέρας...

Ὁ ναύτης ἐτραγωδοῦσε ἀκόμη τὸ γλυ-
 κύτερον μέρος τοῦ τραγοῦδιου του, οἱ
 ἄλλοι γύρω ἤκουον, ὁ Γιωργάκης ἀντε-
 μετώπιζεν ἀκόμη τὴν θάλασσαν καὶ ἡ
 Χρυσούλα μ' ἐσφίγγε μὲ τοὺς μικροὺς της
 βραχίονας, καὶ ἡ πνοὴ της ἐθώπευε τὸ
 πρόσωπὸν μου. Ἔστρεψα τὰ μάτια μου
 πρὸς τὸ μέρος τοῦ λατροῦ, καὶ δὲν ἠδυν-
 νήθην νὰ συλλάβω τὸ βλέμμα του· ἐκεῖ-
 νος ἐρρέμβιζεν ἀκόμη, φερόμενος ἴσως
 καὶ αὐτὸς εἰς τὸν μαγικὸν ἐκείνον ὀρίζον-
 τα τοῦ πύργου, κ' ἐνατενίζον ὡς ἐν εἰ-
 κόνι τὸ προσφιλεὲς παρελθὸν του. Ὁ ναύ-
 της ἐδιώπησε, τὸ πλοιάριον ἐταλαντεύετο
 γραφικώτατα ὡς φλῖος δένδρον ἐν μέρῳ
 τῆς ὀχανείας ἐκείνης, ἡ μικρὰ μ' ἐσφίγγε
 περισσότερον. Ἐκεῖνος ἐξύπνησεν ἐντε-
 λῶς, ἡ ρέμβη ἀπιπτὴ καὶ τὸ βλέμμα του
 κατέπεσεν ἐπάνω μου, παράδοξον, ἐπί-
 μονον, φλογερὸν. Θεέ μου! Ἐκεῖνο τὸ
 βλέμμα μου ἔλεγε βαθέως ὅτι τὸ πα-
 ρελθὸν δι' αὐτὸν ἐσθῆσθη πλέον, ἐξηφα-
 νίσθη εἰς τὸν τάφον μετὰ τῆς μητροῦ
 τῶν τέκνων του, καὶ ἡ εἰκὼν τὴν ὁποίαν
 ἠτένιζε μὲ τὴν μαγικὴν λάμπην τῆς εὐ-
 τυχίας τοῦ πύργου ἐκείνου δὲν ἐφωτί-
 ζετο εἰμὴ ὑπὸ τῆς λάμπης τῶν ὀφθαλ-
 μῶν μου. Εὐτυχία, παρελθὸν, μέλλον,
 ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἤμην ἐγώ, ἐγὼ δι'
 αὐτὸν, τὸ βλέμμα του ἐκεῖνο μοῦ τὸ ἔλε-
 γε καθαρὰ, μὲ ἄφνη νὰ ἀναγνώσω ἐπὶ
 τῆς καρδιάς του μὲ τὴν ὀξυδέρκειαν

ἐκείνῃ τῆς ἀγαπωμένης γυναίκος ὄλον τὸ πρὸς ἐμὲ πάθος του· διότι, φίλε μου, τὸν ἀγαπῶ πλέον, καὶ μ' ἀγαπᾷ, μ' ἀγαπᾷ. "Α! δὲν ἀπατώνται ποτέ, ποτέ οἱ ὄφθαλμοὶ τῆς καρδιάς!...

Μετ' ὀλίγον ὅτε ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ ἐκ τοῦ ἴστοῦ κρεμαμένου φανοῦ ἔδειπνοῦμεν, ὅλοι εἶχαμεν ἀφήσῃ μακράν μας τὴν ρέμδην καὶ τὴν σιωπὴν. Ἐκείνος εἶχεν ἀποκτήσῃ τὴν ἀγαθότητά του εἰς τοὺς ὄφθαλμούς, καὶ τὴν ἠσυχίαν εἰς τὴν ὄψιν. Ὁ διηγηματογράφος ἔλαμπεν ἀπὸ χαρὰν περισσότερον ἀπὸ ὄλους. Ἐδειπνήσαμεν ὡς καλοὶ φίλοι, ὡς ἀδελφοὶ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος εἰς τὸ μέσον τοῦ σκάφους, καὶ ὁ ναύτης μᾶς διεσκέδασε πολὺ μὲ τὰς διηγήσεις του τὰς θαλασσινὰς. Κ' ἐφθουγον ὀπισθὲν μας αἱ ἀκταί, οἱ βουνοὶ καὶ τὰ δένδρα περιχυμένα ὅλα εἰς τὴν γλυκεῖαν λάμπην τῆς ἀστροφεγγιάς, κ' ἐβοηγοῦσεν ἡ θάλασσα εἰς τὰ πλάγια τοῦ πλοιαρίου.

ΜΥΣΟΣ ΧΑΤΖΗΠΟΥΛΟΣ

Η ΑΘΩΤΗΣ ΤΟΥ ΓΟΥΣΤΑΥΟΥ

Κατάθεσις τοῦ ἀμαξηλάτου: Οἱ δύο μου ἐπιβαταὶ ἦσαν ὁ πατήρ καὶ ὁ γιός. Αὐτὸς ὁ τελευταῖος, καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὴν ὁμιλίαν του, ἐπρόκειτο, τὴν ἄλλην ἡμέραν μαλιστα, νὰ κόμη ἀρχὴν εἰς δικηγορίας του. Καὶ ὁ πατήρ του ἦτο ἀνοπομόνος μ' αὐτὴν τὴν ἀρχιὰν ἡμέραν.

Ἰσαί ἐντελῶς βέβαιος, δὲν εἶνε ἐτοῖς; Ἠρῶτα ὁ πατήρ, ὅτι κατ' ἐκείνῃν τὴν στιγμήν δὲν θὰ δειλιάσῃς καὶ πρὸ πάντων δὲν θὰ χάσῃς τὸ νῆμα τῶν ἰδεῶν σου;

— Νὰ μείνῃς ἥσυχος. Ξεῦρω ἐγὼ τὴν ὑπόθεσί μου ἐς τὰ δάκτυλα καὶ τὴν ἔμथा ἐκ στήθους. Ὁ πελάτης μου θὰ ἐξέλθῃ λευκότερος τῆς χιόνος...

— "Α μὴ! ἀνεφώνησεν ὁ πατήρ μὲ ὕψος λίαν ἐκπληκτικόν.

— Ναι, ναι, λευκότερος τῆς χιόνος... Τὸ δικαστήριον θὰ τοῦ ζητήσῃ μάλιστα συγγνώμην... θὰ τὸν ἀφανράσω μᾶλλον ἢ θὰ τὸν ἀθώωσον, θὰ ἰδῆς... Νά, ἐπὶ τέλους, θέλω νὰ κρίνῃς ἀμέσως... "Ακουσέ με ὀλίγον... "Ας ὑποθέσωμεν ὅτι κατέχω τὸ βῆμα.

Καὶ ἀμέσως ὁ νέος, λαδὼν φωνὴν σοβαράν, ἤρχισε τὴν ἀγυρτεῖαν του:

"Ναι, κύριοι, ναι: τὴν νύκτα ἐκείνῃν διεπράξαμεν κλοπὴν δια ρήξεως μετὰ δολοφονίας! Ἰὰ πάντα εἶνε ἀληθῆ, ὡς τὸ ὁμολογοῦμεν. Ἀλλὰ τίς πταίει;— Λεῖς, κύριοι, ἢ μᾶλλον ἢ τὸσον ἀπροσῆτος κοινωνία, ἧτις ἐθέσπισε τιμωρίαν διὰ τὴν κλοπὴν... "Οχι, ὁ πελάτης μου δὲν θὰ γείνῃ θύμα τῆς ἰδικίης σας ἀπρονοσίας!... "Οχι, δὲν θὰ τιμωρήσῃτε ἐκείνον, ὅστις ἀπλοῦστατα ἐγένεε θύμα ἀπάτης τῆς ὑπερμέτρου αἰδοῦς τού.

Καὶ ὡς τὸ ἀποδεικνύω:— Εἶνε δυστυχὴς, ὑποφέρει, πεινᾷ. Ἡ δυστυχία, ὁ ἀπαίσιος οὗτος σύμβουλος, τῷ ἐσύριξε: «Πρέπει νὰ κλέψῃς.» Ἐντροπαλός, ὡς ὅς εἶνε γνωστός, θὰ ἐκλεπτέ ποτε ἡμέραν μεσημέρι;— "Οχι. Περιέμενε τὴν νύ-

κτα, δηλαδή τὸ ἄκότος, τὸ ὅποιον θὰ τοῦ ἐκάλυπτε τὸ ἐρύθημα τοῦ ὄνειδους, τὸ ὅποιον τοῦ ἀνῆρχετο εἰς τὸ πρόσωπον διὰ τὸ διάθημά του. Θὰ καταλογίσῃτε λοιπὸν ὡς ἐγκλημα τὴν αἰδῶ του αὐτῇ;

Φθάνει ἔμπροσθεν κλειστής θύρας. Διατί ἦτο κλειστή; Δὲν ἤθελον νὰ παρεκδῶ τοῦ θέματος, ἀλλ' εἶμαι ὑποχρεωμένος ν' ἀντιστῶ πρὸς αὐτὴν τὴν δύσπιστον ἀπόδειξιν, τὴν δοθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἰδιοκτῆτου πρὸς τὴν κυβέρνησιν, ἧτις δαπανᾷ ἑκατομμύρια δι' ἔξοδα τῆς ἀστνομίας καὶ τῆς χωροφυλακῆς, ὅπως ὑπερασπίζουσι τὴν ἰδιοκτησίαν. — Καὶ τί μέσον νὰ μεταχειρισθῇ ὅπως ἀνοίξῃ τὴν θύραν ταύτην; Νά κρούσῃ τὸν κώδωνα πάσῃ δυνάμει; "Οχι, εἶνε νῦξ καὶ κάθειρξ ἀναπαύεται. Ἐάν ἐκρούε τὸν κώδωνα, θὰ ἤρχοντο πρὸς προὔπαντήσιν του, καὶ ἡ ἀποκρυπτομένη αὐτοῦ ἐντροπή ἐπρεπε νὰ φανερωθῇ ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸν ἐρχόμενον καὶ εἰς ὄλους τοὺς γείτονας, ἀφελπισθέντας ἐκ τῆς κωδωνοκρουσίας ταύτης.

Δὲν ἐκωδώνισέ λοιπὸν ὅπως συμμορφωθῇ πρὸς τὸν νόμον, ὅστις ἀπαγορεύει πάντα νυκτερινὸν θόρυβον.

Θὰ καταλογίσῃτε λοιπὸν ὡς ἐγκλημα τὴν ὑποταγὴν του εἰς τὸν νόμον;

Ἐπειδὴ λοιπὸν δὲν ἤθελε νὰ γείνη ἀντικείμενον περιεργείας, ἀνοίγει μόνος του τὴν θύραν ταύτην, τὴν ὁποίαν ἐνοχὸς ὑποψία εἶχε κλείσει. Καὶ ἰδοὺ αὐτὸς εἰσέρχεται εἰς τὴν τραπεζαρίαν. Τί θὰ ἐκλεπτεν ἐξ αὐτῆς;

Θὰ μᾶς ἀπαντήσῃ: «τὰ ἀργυρᾶ σκεῖν».

"Ἦ χλευσὴ! Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς πεινᾷ καὶ θὰ ἐκλεπτεν ἀργυρᾶ σκεῖν! (Μετὰ γλυκείας εἰρωνείας). Δύνασθε λοιπὸν νὰ πιστεύσῃτε ὅτι ὁ Γουσταῦος ἡγνῶει τὴν τῆχην τῶν δύο ἐκείνων ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι ἠπεξήρσαν, ὁ μὲν μίαν περόνην, ὁ δὲ ἐν κοχλιάριον... ἀλλὰ γνωρίζει πόσον κακοχῶνεντον εἶνε τὸ εἶδος τοῦτο τῆς τροφῆς! (Μετὰ στόμφου). "Οχι, ὁ πειναλὸς αὐτὸς δὲν ὀρέγεται σκευῶν! Ἔνα κομμάτι ψωμὶ ἐζήτει, καὶ δι' αὐτὸ τὸ κομμάτι, ἀπλοῦστατα, μᾶς λιθοβολοῦν.

Σὰς βλέπω ὅτι κάμπτεσθε. Ἐάν ἐζήτει ἔργον, διατί νὰ τὸν ζητήσῃ εἰς τὸ χρηματοκιβώτιον; θὰ μοι εἶπτε.— Ὅταν διὰ πρώτων φοράν, κύριοι, εἰσέρχεται τις εἰς μίαν οἰκίαν, δὲν εἶνε φυσικὸν ν' ἀγνοῇ ποῦ συνηθίζου νὰ κρύπτουν τὸ ψωμί;

— Ἄλλὰ μήπως ἐκλεψε κι' αὐτὸ τὸ ψωμί; — "Οχι, ἢμποδίσθη ἐκ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ οικοδεσπότη. Ὅστε λοιπὸν κλοπὴ δὲν ὑφίσταται! Λοιπὸν πρὸς τί αὐτὴ ἢ ἐπὶ κλοπὴ κατηγορία; ;;

Ὁ οικοδεσπότης ῥίπτεται κατ' αὐτοῦ, ἀνευ ἐξηγήσεων, μὲ φρικώδεις κραυγὰς καὶ μὲ τὸν νυκτερινὸν αὐτὸν θόρυβον, τὸν ὅποιον ὁ πελάτης μου ἔσχε τὴν πρόνοιαν ν' ἀποφύγῃ.

Εἰς αὐτὸ λοιπὸν, κύριοι, ἐψίστω τὴν προσοχὴν σας, εἰς τὴν πλημμελῆ ἐλαφρότητα τοῦ νομοθέτου, ὅστις ἐθέσπισε ποινὴν κατὰ τῆς κλοπῆς. "Ας ὑποθέσωμεν πρὸς στιγμήν τὸν κώδικα βωδὸν ὡς πρὸς αὐτὴν τὴν περιστασίαν. Ἔστω, τότε ὁ πελάτης μου θὰ ἔλεγε πρὸς τρίτον τινά: — Δὲν ἔχω χρήματα! σου ἐπῆρα ἕνα ψω-

μί, ἀλλὰ θὰ σοῦ κάμω δανειστικόν. Θὰ συνεδιδάζοντο καὶ θὰ ἐτελειῶσαν τὰ πάντα ἕως ἐδῶ. Ἀλλὰ μὲ τὴν παρούσαν μας νομόθεσίαν, ὁ Γουσταῦος ἐπιλλογίσθη προηγουμένως αὐτὴν τὴν ποινὴν, ἧτις τον περιέμενε. Ἡ φυσικὴ αὐτοῦ αἰδῶς ἐξεληφθῆ ὡς τέρας ὑπὸ τοῦ πταισματοδικείου, ὑπὸ τῶν δικαστῶν, τοῦ δημοσίου, τῆς κοινῆς γνώμης, κλ. κλ.

Καὶ ἐξεπάστρεψε αὐτὸς τὸν οἰκοδεσπότην.

"Ὅταν λέγω «ἐξεπάστρεψε» νὰ ἐννοοῦμεθα καλῶς. Ἀλλὰ σεῖς διατείνεσθε τοῦτο, διότι ὁ Γουσταῦος ἔχει ἀντίρροισιν. Καὶ μήπως εἶσθε λοιπὸν βεβαίωτεροι, μᾶλλον πεπεισμένοι, σεῖς, ἀπ' αὐτὸν τὸν ἴδιον, τὸν μόνον ἐπιζῶντα μάρτυρα τοῦ δράματος τούτου; Αὐτὸς ὡς δίδει τὸν λόγον τῆς τιμῆς του!

Ὁ νόμος ἀπαιτεῖ ἐξ ὑμῶν μίαν πεποίθησιν, κύριοι, τὴν ὁποίαν δὲν ἔχετε, καὶ δὲν δύνασθε νὰ τὴν ἐχητε.

Διότι ὁ οἰκοδεσπότης αὐτὸς εἶχε κακοὺς σκοποὺς κατὰ τὴν προτεραίαν τῆς χρεωκοπίας του... ἂν καὶ μοὶ ἐλλείψεν ὁ χρόνος ὅπως βεβαιωθῶ ἂν ἦτο κυριολεκτικῶς βουτηγμένος εἰς ἀτιμίαν, ἀλλὰ μοὶ ἐπιτρέπεται νὰ ὑποθέσω ὅτι, διὰ τὴν ἀτιμίαν του αὐτῆν, ἔλαβε τὴν κλήσιν του ὅπως ἐμφανισθῆ... ἐν μᾶ λέγει εὐρίσκετο εἰς θέσιν, καθ' ἣν ἐπρεπε νὰ ἐκλέξῃ τὸ ὄνειδος ἢ τὴν ἀποχείριαν. Εἶμαι δίκαιος πρὸς αὐτὸν: ἦτον ἀξιοτίμος ἄνθρωπος! Ἀλλὰ καὶ ποῖος ὡς πειθῆ ὅτι, εἰκοδὶ δευτερόλεπτα πρὸ τῆς συναντήσεώς του μὲ τὸν Γουσταῦον, αὐτὸς ὁ ἀθλιὸς δὲν εἶχε, ὅπως ἐξελείψῃ τὸ ὄνειδος του, ῥοφήσῃ κἀνὲν ἐξ ἐκείνων τῶν διπλητριῶν, τῶν ἀγνώστων εἰς τὴν ἐπιστήμην, ἢ ὁποία δύναται ν' ἀποπλανηθῆ ὡς πρὸς ἐπερχόμενα ἀποτελέσματα;

"Ὅστε καὶ ἡ κατηγορία τῆς δολοφονίας πίπτει ἀφ' ἐαυτῆς! Δὲν θὰ ἐνδιατριψῶ πλέον ἐπὶ μακρὸν εἰς αὐτὴν, διότι τοῦτο, ἴσως ὡς κάμῃ ν' ἀμφιδάλλντε περὶ τῆς ὀρθοφροσύνης τοῦ δικαστηρίου!!! Παραμοία τις ἀβεβαιότης ὡς ἀπαγορεύει πᾶσαν θανατικὴν ἀπόφασιν κατὰ τοῦ πελάτου μου!

Ἀποδώσατε λοιπὸν τὸν δυστυχῆ μου νέον εἰς τὴν οἰκογένειαν ἐκείνῃν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐμελλε νὰ εἰσέλθῃ διὰ γάμου... διότι, μάθετέ το, ἦτο νεόνυμφος πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν μὲ μίαν ὥραιαν καὶ νέαν κόρην, ἧτις εἰς ὑμᾶς ἔχει ὄλας τῆς τὰς ἐλπίδας, καὶ ἡ ὁποία, δια τοῦ λόγου μου, ὡς φωνάζει τὴν στιγμήν ταύτην: Ἀποδώσατέ μου τὸν Γουσταῦον!!!

Μετὰ τὴν ἀγόρευσιν ταύτην ὁ νέος ἐπανέλαβε τὸν συνήθην τόνον τῆς φωνῆς του ὅπως ἐρωτήσῃ τὸν πατέρα του.

— Αἴ! τί λές καὶ τοῦ λόγου σου;

— "Οχι κι' ἄσχημα! ὄχι κι' ἄσχημα! ἀπάντησεν ὁ πατήρ, μόνον εὐρίσκω ὅτι ἐξαθνεῖσαι ὀλίγον εἰς τὸν ἐπίλογον... Παραδέλειπτε τοὺς ἐνόρκους, δὲν λέγεις τίποτε πρὸς αὐτοὺς, καὶ εἶνε ἄδικον... Εἶνε συνηθισμένοι, καὶ μάλιστα ἡ τελευταία φράσις ἔχει μεγάλην ἐπιρροὴν πρὸς αὐτοὺς, ἡ τελευταία φράσις... φράσις πάντοτε ἀνότους, γελιά, ἀλλὰ πάντοτε ἐμποιοῦσα αἰσθῆσιν. Ἄν ἦμην ἐγὼ εἰς

τὴν θέσιν του, ἀφοῦ θὰ ὠμίλουν περὶ αὐτῆς τῆς νέας καὶ ὠραίας νύμφης, εἰς τὴν ὁποίαν ἐλπίζω ν' ἀποδώσουν τὸν Γουσταῦον, θὰ ἐστρεφόμεν πρὸς τοὺς ὀρκωτοὺς, προφέρων διὰ συγκινητικῆς φωνῆς :

«—Ὅχι, ὄχι, κύριοι ἐνορκοί, ἡ καρδιά μου ἐκ τῶν προτέρων μοὶ τὸ λέγει, δὲν

θὰ θὰ ἔχῃτε τὴν σκληρότητα νὰ ρίψετε ἐν κομμένο κεφάλι ἐντὸς ἐνὸς γαμπλίου καλάθου.»

—Γιὰ στάσου! κ' εἶνε μία ἰδέα αὐτή!
—Καὶ ἐπὶ πλέον θὰ προσθέσῃ· «γαμπλίου καλάθου, ἀγορασθέντος ἐκ τῶν Καταστημάτων τοῦ Λούδρ!» πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θὰ σοῦ πορίσῃ δωρεὰν δεκάδα

τούλάχιστον ὑφασμάτων· θέλει τὸ κατάστημα ν' ἀντιμείψῃ τὴν βεκλάμαν σου.

—Τὸ νομίζεις;
—Δοκίμασέ το, καὶ μοὶ χάνεσαι, ντροπαλέ!

(Κατὰ τὸν Eugène Chavette)

ΝΑΡ.

ΑΝΑΤΟΛΙΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΑ ΖΩΝΤΑΝΑ

Τὴν νύχτα, στὸ χωριό, μὲς σ' τὴ σιωπῇ
Ὁ Ἀι-Βασίλης μόνος κατεβαίνει
Τὴν ὥρα ποῦ καθένας περιμένει
Ἡ πῆττα ἢ ἀφράτη νὰ κοπῇ.

Τὸ σπῆτι μέσα λάμπει ἀπ' τὴ φωτιά,
Ποῦ τοῦ βουνοῦ σκορποῦνε τὰ κλαδάκια.
Καὶ χαίρονται μ' ἐκείνη τὰ παιδάκια,
Καὶ μὲ αὐτὰ τοῦ πάπου ἢ ματιά.

Ὁ Ἀι-Βασίλης μπαίνει σιγανὰ
Κι' ὀλόισα τραβάει στὸ ἀχοῦρι,
Ποῦ κοίτονται κλειστὰ τὰ ζωντανά :
Τὸ πρόβατο, ἡ γελάδα, τὸ γαϊδοῦρι.

Ζητᾷ νὰ μάθῃ, τέτοια μιὰ βραδεῖά
Π' ἔλα σ' τὴ γῆ γιορτάζουσαν ἕνα ἕνα,
Ἄν καὶ τὰ ζᾶ θυμάται τὰ καυμένα
Τ' ἀνθρώπου ἢ χαρούμενη καρδιά.

Καὶ τὸ καθένα τότες ἀπ' αὐτὰ
Χίλια καλὰ τοῦ λέει στὸ σκοτάδι,
Γιὰ τὸν καλὸν ἀφέντη, ποῦ ρωτᾷ :
—Γιατὶ τὰ κλοτρέφουν τέτοιο βράδου.

Ὁ Ἀι-Βασίλης τότε ἀργά-ἀργά
Τὰ δάχτυλά του σὲ σταυρὸ τὰ σμίγει,
Κι' ἀπὸ τὸ σπῆτι ἐκεῖνο πρὶν νὰ φύγῃ,
Ἄπ' τὴ καρδιά του μέσα τὸ βλογαῖ.

Μ' ἀλλοίμονο σ' τὸ ἔρμος σπιτικὸ
Ποῦ κ' ἕνα ζῶ' δὲν ἔχει φάγει μόνο.
Δὲν τὸ βλογαῖ ὁ Ἅγιος. — Καὶ κακὸ
Τὸ σπιτικὸ ἐκεῖνο θᾶλλῃ χρόνον!
Σμύρνη 1891.

ΜΙΧΑΗΛ ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΝΕΙΡΑ

Ἐστὰ ὄνειρά μου μόνον τὸν ἔρωτά σου νοιώθω
νὰ μοῦ γεμίξῃ πάλι τὰ στήθη ἀπὸ χαρά.
Ἐστὰ ὄνειρά μου ἀκούω τὰ στήθη μας μὲ πόθο
νὰ πάλλουν ἐνωμένα καὶ πάλι μιὰ φορά.

Ἐστὰ ὄνειρα τὰ θεῖα, ποῦ ἴστην ψυχῇ μοῦ φέρνουν
τῆς ἀνοιξῆς τὰ ἄνθη καὶ τ' ἀργυρὰ νερά,
τὸ μελανὸ τῆς πέπλο τὰ περασμένα φέρνουν
καὶ βλέπω τὴ μορφὴ σου καὶ πάλι μιὰ φορά.

(Κατὰ τὸ Ἀγγλικόν).

Ω*

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

Τὸν εἶδε τὸν Χριστό· καὶ ἰκείνη
Τρέχει βουδῆ, χωρὶς μιλιὰ.
Ἐστὰ δάκρυά της μέσα σβύνει
Τὴν ἀμαρτία τὴν παληά.

Μὲ τὰ μυρωδικὰ ποῦ χύνει
Καὶ τὰ ξανθὰ της τὰ μαλλιὰ
Τὰ θεϊκά του πόδια πλύνει
Στὴν ἄσπρη της τὴν ἀγκαλιά.

Καθένας βλέπει κι' ἀπορεῖ
Πῶς τοῦ Ἰησοῦ τὸ θεῖο στόμα
Μιλᾷε στὴν ἀμαρτωλή.

Μὰ ὁ Χριστὸς τὴν συγχωρεῖ
Γιατὶ τὴν βλέπει πῶς ἀκόμα,
Ἄκόμη ἀγαπᾷ πολὺ.

Ἄπρλιος 1891.

Μ. Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Η ΝΕΚΡΑ

Τὴν εἶχον ἀγαπήσει παραδόξως! Διὰ τὴν ἀγαπᾶ τις;

Δὲν εἶνε παράδοξον τὸ νὰ μὴ βλέπη τις πλέον ἐν τῷ κόσμῳ ἢ ἐν μόνον ὄν, νὰ μὴ ἔχη τις πλέον ἐν τῇ κεφαλῇ του παρὰ μίαν σκέψιν, ἐν τῇ καρδίᾳ του μίαν ἐπιθυμίαν καὶ εἰς τὰ χεῖλη του ἐν μόνον ὄνομα! Ἐν ὄνομα, τὸ ὁποῖον ἀνέρχεται ἀκαταπαύτως, τὸ ὁποῖον ἀνέρχεται ὡς τὸ ὕδωρ πηγῆς, ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς, ἀνέρχεται εἰς τὰ χεῖλη, καὶ τὸ ὁποῖον λέγει καὶ ξαναλέγει, τὸ ὁποῖον ψιθυρίζει ἀκαταπαύτως, πανταχοῦ καθὼς προσεύχην.

Δὲν θὰ διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν μας.

Ὁ ἔρωσ ἔχει πάντοτε τὴν αὐτὴν ἱστορίαν. Τὴν συνήθησαν καὶ τὴν ἡγάπησαν. Ἴδου τὸ πᾶν. Ἐξῆς ἐπὶ ἐν ἔτος μὲ τὰ αἰσθητά της, εἰς τοὺς βραχίονάς της, μὲ τὰ χάρια της, εἰς τὸ βλέμμα της μὲ τὸς ἐσθητάς της, μὲ τὰ λόγια της, περικεκαλυμμένος, συνδεδεμένος, φυλακισμένος ἀπὸ πᾶν ὅ, τι προήρχετο ἐξ αὐτῆς καὶ τόσον στενωδὸς ὥστε δὲν ἐγνώριζον πλέον ἐὰν ἦτο ἡμέρα ἢ νύξ, ἐὰν ἔξων ἢ ἐὰν ἤμην ἀποθασμένος.

Ἴδου αἰφνης ἀποθνήσκει. Πῶς; Δὲν τὸ γνωρίζω, δὲν τὸ γνωρίζω πλέον.

Ἐπέστρεψεν ἓνα ἐσπέρας διάδροχος καὶ τὴν ἐπαύριον ἤρχισε νὰ βῆχη. Ἐβηκεν ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα πρὸς τὸν καὶ ἐπεσεν εἰς τὴν κλίνην.

Τί εἶχε συμβῆ; Δὲν γνωρίζω.

Οἱ ἰατροὶ ἤρχοντο, ἔγραφον, ἔφευγον. Τῆς ἔφερον φάρμακα: μίαν γυναῖκα τῆς τὰ ἐδίδον. Αἱ χεῖρες της ἦσαν θερμαί, τὸ μέτωπόν της ἔκατε καὶ ἦτο πάντοτε ὑγρὸν, τὸ βλέμμα της ἔλαμπεν καὶ ἦτο μελαγχολικόν. Τῇ ὠμίλουν, μοὶ ἀπάντα. Τί εἴπαμεν; Δὲν γνωρίζω πλέον. Ἐλησμόνησα, ὄλα, ὄλα, ὄλα.

Ἀπέθανεν ἐνθυμούμαι καλῶς τὸν μικρὸν ἀναστεναγμὸν, τὸν μικρὸν της ἀναστεναγμὸν τὸν τόσον ἀδύνατον καὶ τελευταῖον. Ἄχ! ἠννόησα, ἠννόησα!

Ἐκτοτε δὲν εἶδον τίποτε. Εἶδον μόνον ἓνα ἱερέα, ὅστις ἐπρόφερε τὰς λέξεις «ὡ ἐρωμένη σας». Μοὶ ἐφάνη ὅτι τὴν προσέβαλε. Ἄφου ἤδη ἦτο νεκρὰ δὲν εἶχον πλέον τὸ δικαίωμα νὰ γνωρίζωσιν ὅτι ὑπῆρξεν ἐρωμένη μου. Τὸν ἐξεδίωξα. Ἠλθον ἕτερος καλλίτερος, γλυκύτερος, ἐκλαύσα ὅταν μοὶ ὠμίλησαν περὶ αὐτῆς.

Μὲ συνεβουλευθῆσαν περὶ χιλιῶν πραγμάτων διὰ τὴν ἐκφοράν. Δὲν γνωρίζω πλέον. Ἐνθυμούμαι ἐν τούτοις καλῶς τὸ φέρετρον, τὰ κτυπήματα τοῦ σφυρίου ὅταν τὸ ἐκάρφονον.

Ἄχ! Θεέ μου!

Ἐτάφη! Ἐτάφη! Αὐτὴ ἐντὸς τοῦ λάκκου τούτου! Ἠλθον μερικοὶ εἰς τὴν κηδείαν της, φίλοι τινές. Ἐβήγα. Ἐτρέχον. Περιεπάτησα ἐπὶ μακρόν εἰς τὰς ὁδοὺς. Ἐπειτα ἐπέστρεψα εἰς τὴν οἰκίαν μου.

Τὴν ἐπαύριον ἀπῆλθον εἰς ταξειδίον.

✱

Χθὲς ἐπέστρεψα εἰς Παρισίους.

Ὅταν ἐπανεἶδον τὸ δωμάτιόν μου, τὸ

δωμάτιόν μας, τὴν κλίνην μας, τὰ ἐπιπλά μας, ὄλυν αὐτὴν τὴν οἰκίαν εἰς τὴν ὁποίαν ἔμεινε, πᾶν ὅ, τι μένει ἐκ τῆς ζωῆς ἐνός ὄντος μετὰ τὸν θάνατόν του, κατελήφθην ἐκ νέου ἀπὸ λύπην τόσον ἰσχυρὰν, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἀνοίξω τὸ παράθυρον καὶ νὰ ῥιθῶ ἐξ αὐτοῦ εἰς τὴν ὁδόν. Δὲν ἠδυνάμην πλέον νὰ μένω ἐν τῷ μέσῳ τῶν πραγμάτων τούτων, τῶν τοίχων τούτων, οἱ ὁποῖοι τὴν εἶχον περικλείει, προφυλάξει, καὶ οἱ ὁποῖοι θὰ ἐψύλασσον εἰς τὰς ἀδιοράτους σχισμάδας τῶν κάτι τι ἐκ τῆς σαρκός της, ἔλαβα τὸν πῖλόν μου, μὲ τὸν σκοπὸν νὰ φύγω, αἰφνης καθ' ἣν στιγμὴν ἐπλησίασα πρὸς τὴν θύραν, διήλθον ἐνώπιον τοῦ μεγάλου καθρέπτου τῆς ἱματιοθήκης, τὸν ὁποῖον αὐτὴ εἶχε θέσει ἐκεῖ διὰ νὰ κατοπτριζοται, ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, καθ' ἕκαστην ὅταν ἐξήρχετο, διὰ νὰ βλέπη ἂν ὄλη ἢ ἐνδυμασία της τῆς ἐπλήγνε καλῶς, ἐὰν δὲν τῆς ἔλειπε τίποτε, ἐὰν ἦτο εὐμορφος, ἀπὸ τὰ μικρὰ κομψὰ ὑποδήματά της μέχρι τοῦ κτενίσματός της.

Σταματῶ διὰ μίαν πρὸ τοῦ κατόπτρου τούτου, ὁ ὁποῖος τόσον συχνὰ τὴν εἶχε κατοπτρίζει. Τόσον συχνὰ, τόσον συχνὰ, ὥστε βεβαίως θὰ ἐψύλασσεν ὡσαύτως τὴν εικόνα της.

Ἦμην ἐκεῖ ὄρθιος, τρέμων, τοὺς ὀφθαλμοὺς προσπλωμένους ἐπὶ τῆς ὕλου, πρὸ τῆς ἰσῆς ταύτης ὕλου, βαθείας, κενῆς, ἀλλ' ἦτις τὴν εἶχε περιβάλλει, ἦτις τὴν εἶχε θαυμάσει ὅσον καὶ ἐγὼ. Μοὶ ἐφάνη ὅτι ἠγάπων τὴν ὕλον ταύτην — τὴν ἡγήμισα — ἦτο ψυχρά. Ὡ! ἀνάμνησις, ἀνάμνησις, κάτοπτρον λυπηρόν, κάτοπτρον καιὸν, κάτοπτρον ζῶν, κάτοπτρον φοβερόν τὸ ὁποῖον μᾶς βαναίσις, τὸ ὁποῖον μᾶς κάμνει νὰ ὑποφέρωμεν ὄλα τὰ δεινά.

Ἐυτυχεῖς οἱ ἄνθρωποι τῶν ὁποίων ἡ καρδία εἶνε καθὼς τὸ κάτοπτρον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου διέρχονται καὶ ἐξαλείφονται οἱ κατοπτρισθέντες, λησμονεῖ πᾶν ὅ, τι περιέβαλε, πᾶν ὅ, τι διήλθεν ἐνώπιόν του, πᾶν ὅ, τι θαύμασε.

Πόσον ὑποφέρω.

Ἐξῆλθον καὶ, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζω, διηλυθῆναι πρὸς τὸ κοιμητήριον. Ἀνεύριον τὸν ὄλωσ ἄλλοῦν τάφον της, εἰς σταυρὸς ἐκ μαρμάρου, μὲ τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις: «ἡγάπησε, ἡγαλήθη καὶ ἀπέθανεν».

Αὐτὴ ἐκειτο ἐδῶ, κάτω ἐδῶ, σεσηπεία. Ὅποια φρίκη! Ὅλωλυσον, τὸ μέτωπον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ἔμεινον ἐκεῖ ἐπὶ μακρόν, ἐπὶ πολὺ. Ἐπειτα αἰφνιδίως παρετήρησα ὅτι ἡ ἐσπέρα ἐπλησίαζε. Παράδοξος ἐπιθυμία, τρελλὰ ἐπιθυμία ἀπληπισμένου ἐραστοῦ μὲ κατεκυριεύσεν. Ἠθέλησα νὰ διέλθω τὴν νύκτα πλοσίον της, τελευταίαν νύκτα, νὰ κλαύσω ἐπὶ τοῦ τάφου της. Ἀλλὰ θὰ μὲ ἔβλεπον, θὰ μὲ ἐξεδίωκον. Πῶς νὰ κάμω; Ἠγέθησαν καὶ ἤρχισα νὰ περιπλανώμαι εἰς τὴν πόλιν ταύτην τῶν νεκρῶν. Περιεπάτησα, περιεπάτησα. Πόσον εἶνε μικρὰ ἢ πόλις αὕτη, πλοσίον τῆς ἄλλης πόλεως ἐν τῇ ὁποίᾳ ζῶσι! Καὶ ἐν τούτοις πόσον πολυαριθμότεροι εἶνε ἀπὸ τοὺς ζῶντας οἱ νεκροί. Μᾶς χρειάζονται μεγάλα οἰκίαις, ὀδοί, πλατεῖαι, πεδιδάδες.

Καὶ διὰ τοὺς νεκροὺς δι' ὄλην τὴν κλίμακα τῆς ἀνθρωπότητος, ἦτις μέχρις ἡμῶν ἔχει φθάσει, χρειάζεται σχεδὸν τίποτε, ἐν μικρὸν πεδίον, σχεδὸν τίποτε. Ἦ γὴ τοὺς ξαναπέρνει, ἡ λήθη τοὺς ἐξαλείφει.

Εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κοιμητηρίου, παρετήρησα αἰφνης κῆπον ὠραῖον καὶ μελαγχολικόν, τρεφόμενον ἀπὸ σάρκας ἀνθρωπίνους.

Ἦμην μόνος, κατάμονος, ἀναρριχῶμαι ἐπὶ τινος δένδρου. Ἐκρυπτόμην ὀλόκληρος μεταξὺ τῶν παχέων καὶ ἀμαυρῶν κλάδων του καὶ περιέμενον σκαλωμένος ἐπὶ τοῦ κορμοῦ.

✱

Ὅταν ἐνύκτωσεν ἐγκατέλειψα τὴν κρῦπτην μου, καὶ ἤρχισα νὰ περιπατῶ ἡσύχως, μὲ μικρὰ βήματα, μὲ ὑπόκωφα, ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης τῆς πλήρους νεκρῶν.

Περιεπλανήθη ἐπὶ μακρόν, ἐπὶ μακρόν. Δὲν ἀνεύρισκον τὸν τάφον της. Τοὺς βραχίονας τεταμένους, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνοικτούς, προσκρούων ἐπὶ τῶν τάφων, μὲ τὰς χεῖράς μου, μὲ τοὺς πόδας μου, μὲ τὰ γόνατά μου, μὲ τὸ στῆθος μου καὶ μὲ τὴν κεφαλὴν μου ἀκόμην, ἐπροχώρουν χωρὶς νὰ τὸν ἀνεύρισκω. Ἦγγιζον, ἔψηλάφιζον τοὺς λίθους, τοὺς σταυροὺς, τὰς σιδηρὰς κιγκλεῖδας, τοὺς ὑελίνους στεφάνους, τοὺς στεφάνους μὲ τὰ μαρμαμένα ἄνθη. Ἀνεγίνωσκον τὰ ὀνόματα ψηλαφίζων διὰ τῶν δακτύλων μου τὰ γράμματα. Ὅποια νύξ, ὁποῖα νύξ! Δὲν τὴν ἀνεύρισκον.

Δὲν ἔπληρχε δελήνη. Ὅποια νύξ! Ἐφοδοῦμην, φῶδος φρικώδης ἐντὸς τῶν στενῶν τούτων διόδων, μεταξὺ δύο σειρῶν τάφων μὲ κατέλαβε. Τάφοι, τάφοι, τάφοι! Πανταχοῦ τάφοι. Δεξιά, ἀριστερά, ἐνώπιόν μου, πῆριξ μου, πανταχοῦ τάφοι. Ἐκάθισα ἐπὶ ἐνός ἐξ αὐτῶν, διότι δὲν ἠδυνάμην πλέον νὰ προχωρήσω, τόσον τὰ γόνατά μου ἐλύγιζον. Ἦκουον τὴν καρδίαν μου, ἦτις εἶχε ἀρτίσει νὰ κτυπᾷ. Καὶ ἤκουον ἐν ἄλλο πρᾶγμα ἀκόμην! Τί; Ὁόρυθος συγκεχυμένων, ἀκατανόητων. Ἦτο ἐν τῇ τεταραγμένῃ κεφαλῇ μου ἡ ὑπὸ τὴν μυστηριώδη γῆν, ὑπὸ τὴν γῆν τὴν ἐσπαρμένην ἀπὸ ἀνθρώπινα πτώματα; πόθεν ἐξήρχετο ὁ θόρυθος οὗτος; Παρητήρησα πῆριξ μου.

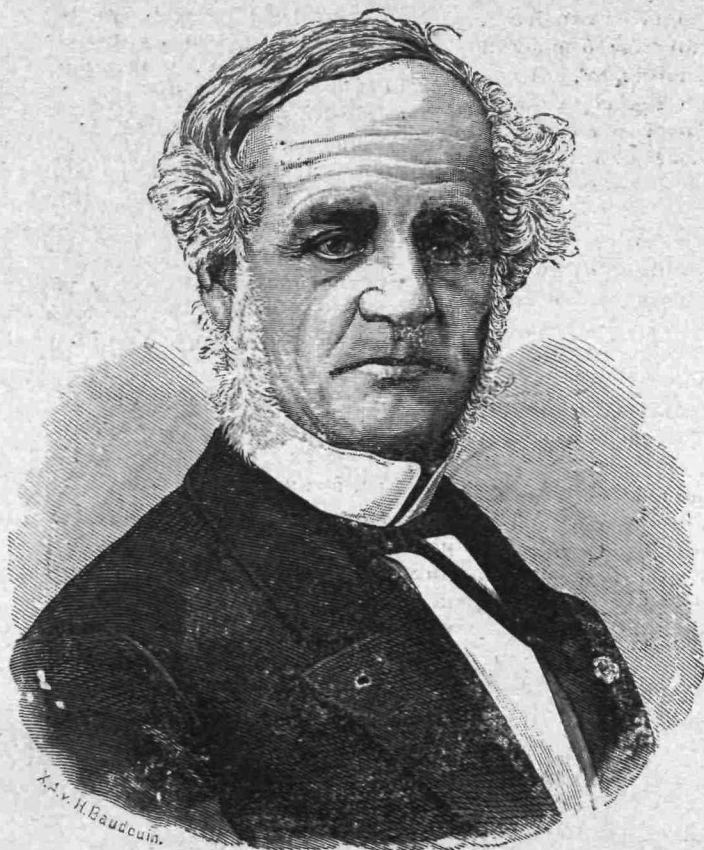
Πόσον χρόνον ἔμεινα ἐκεῖ; Δὲν γνωρίζω. Εἶχον παραλύσει ἐκ τῆς φρίκης, ἤμην μεθυσμένος ἐκ τοῦ τρόμου, ἔτοιμος νὰ ὀλολύξω, ἔτοιμος νὰ ἀποθάνω.

Αἰφνης μοὶ ἐφάνη ὅτι ἐκινεῖτο ἡ ἐκ μαρμάρου πλάξ, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐκαθήμην. Βεβαίως ἐκινεῖτο, ὡς νὰ τὴν ἀνεσῆκονον. Διὰ μίαν ῥίπτομαι ἐπὶ τοῦ γειτονικοῦ τάφου καὶ εἶδον, μάλιστα εἶδον, τὴν πλάκα, τὴν ὁποίαν μόλις ἐγκατέλειψα, νὰ ἀνυψοῦται ὀρθία καὶ ὁ νεκρὸς ἐπέφην, σκελετὸς γυμνός, ὅστις μὲ τοὺς γυρμένους ὦμους του τὴν ἀνέγειρε. Ἐβλεπον, ἔβλεπον καλῶς, μόλον ὅτι ἡ νύξ ἦτο σκοτεινὴ. Ἐπὶ τοῦ σταυροῦ του ἠδυνήθη ν' ἀναγνώσω:

Ἐνταῦθα ἀναπαύεται ὁ Ἰάκωβος Ὁλιθίαν, ἀποβιώσας εἰς ἡλικίαν πεντήκοντα καὶ ἐνός ἔτους. Ἠγάπα τοὺς οἰκείους του,

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΣΤΑΜΑΤΙΑΔΗΣ
(ὁ ἀποθανὼν ἀρχιεπίσκοπος Χαλκίδος).

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΡΑΓΚΑΒΗΣ
(ὁ ἀποθανὼν πρῶτος τῶν ἑλληνικῶν γραμματέων).

Μ. ΔΟΥΞ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
(ὁ ἀποθανὼν πατὴρ τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης).

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ:—ΙΟΥΔΑΪΚΗ ΚΑΛΛΟΝΗ

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΜΟΥ ΕΡΓΟΝ

ὕπνρηε τίμιος καὶ καλὸς καὶ ἀπέθανεν ἐν εἰρήνῃ Κυρίου».

Ὁ νεκρὸς ἤρχισεν ὡσαύτως νὰ ἀναγινώσκῃ τὰ ἐπὶ τοῦ τάφου του γεγραμμένα. Ἐπειτα ἔλαβεν ἕνα λίθον ἐκ τῆς ὁδοῦ, ἕνα μικρὸν λίθον μυτερὸν, καὶ ἤρχισεν νὰ ἐξαλείψῃ μετὰ προσοχῆς τὰς ἀνω λέξεις. Γὰρ ἐξήλειψεν ἐντελῶς, βραδέως καὶ εἰς τὴν θέσιν ὅπου πρὸ ὀλίγου ἦσαν γεγραμμένα τὰ ἀνω διὰ τοῦ ἀκροῦ τοῦ ὀστεώδους λιχανοῦ του, ἔγραψε μὲ γράμματα φωτεινά, ὡς ἐκεῖνας τὰς γραμμὰς τὰς ὁποίας χαράσσει τις ἐπὶ τοῦ τοίχου μὲ τὸ ἀκρον πυρετοῦ :

Ἐνταῦθα ἀναπαύεται ὁ Ἰάκωβος Ὀλιβιαν, ἀποδιώσας εἰς ἡλικίαν πεντήκοντα καὶ ἐνὸς ἔτους. Ἐπέσπευσε διὰ τῶν σκληροτήτων του τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του, τὸν ὁποῖον ἐπεθύμει νὰ κληρονομήσῃ, ἐτυράννησε τὴν σύζυγόν του, ἐβασάνισε τὰ τέκνα του, ἠπάτησε τοὺς γείτονάς του, ἐκλεψεν ὅταν ἠδυνήθη καὶ ἀπέθανεν ἄθλιος».

Ὅταν ἐτελείωσε τὸ γράψιμόν του, ὁ νεκρὸς ἀκίνητος ἐθαύμασε τὸ ἔργον του. Καὶ παρετήρησα στρέφων ὅτι ὅλοι οἱ τάφοι ἦσαν ἀνοικτοὶ καὶ ὅλα τὰ πτώματα εἶχον ἐξέλθει καὶ ὅτι ὅλοι εἶχον σβύσει τὰ ψεῦδη, τὰ γραφέντα παρὰ τῶν συγγενῶν των ἐπὶ τῶν ἐπιταφείων πλακῶν.

Εἶδον ὅτι πάντες ἦσαν οἱ δῆμιοι τῶν πλυσίων των, μοχθηροὶ, ἀτιμοὶ, ὑποκριταί, ψεύδαι, δόλιοι, συκοφάνται, φθονεροὶ, ὅτι ἦσαν κλέπται, ὅτι εἶχον ἀπατήσῃ, ὅτι εἶχον κάμει ὅλας τὰς ἀισχρὰς καὶ ἀποτροπαίους πράξεις, οὔτοι ἐπὶ τῶν πλακῶν τῶν ὁποίων εἶχον γράψει ὅτι ἦσαν καλοὶ γονεῖς, σύζυγοι πισταί, υἱοὶ εὐπειθεῖς, θυγατέρες ἠθικαί.

Ἐγραψον ἅπαντες ταυτοχρόνως πρὸ τοῦ καταφλίου τῆς αἰωνίας των κατοικίας τὴν ἀποτροπαίον καὶ φοβερὰν ἀλήθειαν, τὴν ὁποίαν ὅλος ὁ κόσμος ἢ ἀγνοεῖ ἢ προσποιεῖται ὅτι δὲν γνωρίζει ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἐσκέφθη ὅτι καὶ αὐτὴ ὡσαύτως θὰ ἔγραψε τὴν ἀλήθειαν ἐπὶ τοῦ τάφου της. Καὶ χωρὶς νὰ φοβοῦμαι ἥδη, τρέχων διὰ μέσου τῶν ἡμυνοϊκῶν φερέτρων, διὰ μέσου τῶν πτωμάτων, διὰ μέσου τῶν σκελετῶν, ἐπορεύθη πρὸς αὐτὴν, βέβαιος ὅτι θὰ τὴν ἀνεύρισκον μετ' ὀλίγου.

τὴν ἀνεγνώρισα μακρόθεν.

Καὶ ἐπὶ τοῦ μαρμαρίνου σταυροῦ ἐπὶ τοῦ ὁποίου πρὸ ὀλίγου εἶχον ἀναγνώσει «Ἡγάπησε, ἠγαπήθη καὶ ἀπέθανε».

Παρετήρησα.

Ἐξελθοῦσα ἡμέραν τινα διὰ νὰ ἀπατήσῃ τὸν ἐραστὴν της, ἐκρυολόγησεν ἐκ τῆς κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην πιπτούσης βροχῆς καὶ ἀπέθανε».

.....
φαίνεται ὅτι μὲ ἀνεῦρον ἀναίσθητον ὅταν ἀνέτειλεν ἡ ἡμέρα, πλυσίων ἐνὸς τάφου. N. M. Γ.

Ἡ συνδιάλεξις εἶναι ἐμπόριον, ἂν εἰσέλθῃ εἰς αὐτὴν ἄνευ κεφαλαίων, οὐδὲν ἐπραξέε.

N. K. Π.

Ἡ γυνὴ μὴ δυναμένη νὰ σὲ πείρῃ, σοὶ μειδίει. N.

Ἡμῖν εἰκοσι καὶ ἐννέα ἐτῶν. Ἡμῖν κατελιμμένους ὑπὸ τῆς θεατρομανίας. Εἶχον συντάξει ἐκ τοῦ προχείρου μίαν τραγωδίαν καὶ δύο δράματα, καὶ τὰ τρία πρωτότυπα, ὅτε πρῶταν τινὰ ἐν τῇ ἐξοχῇ, περιπατῶν μετὰ τινος ἐκ τῶν προσφιλεστέρων φίλων μου, τοῦ συγγραφέως τοῦ Ῥιχάρδου Δάρλιγκτων καὶ τῶν τριάκοντα ἐτῶν ἡ τοῦ βίου ἐνὸς παικτοῦ, τοῦ Γουδῶ, μοὶ ἐπῆλθεν εἰς τὸν νῦν τίτλος τις, ὅστις μοὶ ἐφάνη ὡς ἀντικείμενον κωμωδίας, ἢ πορεία ἐνὸς μυστικοῦ. Δὲν ἐπρόκειτο, ὡς παρὰ Λαφονταίν, ν' ἀποδείξω μυστικὸν κυκλοφοροῦν ἀπὸ στόματος εἰς στόμα καὶ βαθμίδων διαδιδόμενον. Ὁχι! ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐπεθύμουν ν' ἀποδείξω ἦτο πρᾶγμα τι νεώτερον, ἠθελον νὰ παραστήσω τὴν ψυχολογίαν τῆς ἀκριτομυθίας, ἦτοι νὰ θέσω ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὰ διάφορα αἶτια, τὰ ὁποία ἀναγκάζουσι νὰ ἐξέρχῃται ἐκ τῶν χεῖλέων μας μυστικὸν ἐμπιστευθὲν εἰς ἡμᾶς.

Ἡ σκηνὴ ὑπέκειτο εἰς τὰ λουτρά τῶν Πυρηνναίων. Ἠρξισε διὰ συνομιλίας δύο νέων εἰκοσαετῶν. Ὁ εἰς ἐκ τῶν δύο ἐξέρχεται πρὸς τὴν πρώτην αὐτοῦ συνέντευξιν μετὰ τινος γυναικὸς ὑπάνδρου. Ἡ εὐτυχία του τὸν ἀποπνίγει. Ἐμπιστεύεται τὰ πάντα εἰς τὸν φίλον του, μὴ δυνάμενος νὰ κρατηθῇ καὶ μὴ ὁμιλήσῃ, ἐπειδὴ πᾶς εἰκοσαετής ἐραστὴς χρεῖαν ἔχει ἐμπιστευτικοῦ φίλου: αὐτὴ καλεῖται ἀκριτομυθία τῆς νεότητος, τοῦ ἔρωτος.

Ὁ φίλος του βεβαίως τῷ ὠρκίσθη ἐπὶ λόγῳ τιμῆς νὰ φυλάξῃ τὸ πρᾶγμα μυστικόν. Ἀλλὰ δυστυχῶς καὶ αὐτος ὁ φίλος του ἐρᾶται νέας τινὸς χήρας ἀπαιτητικῆς. Ἐμάντευσεν αὐτῇ τὴν παιζομένην ῥαδιουργίαν, ζητεῖ νὰ μάθῃ τὸ ἀπόκρυφον καὶ τὸ ἀπατεῖ παρὰ τοῦ ἐραστοῦ της. Οὗτος ἀποποιεῖται... κἀμνει ὅτι ἀγνοεῖ τὰ πάντα... αὐτὴ τὸν πιέζει, ἐκεῖνος ὅμως ἀνθίσταται. Ἀγανακτεῖ αὐτὴ ἢ προσποιεῖται ὅτι ἀγανακτεῖ. «Δὲν μ' ἀγαπᾶς λοιπόν. Ἐὰν μὲ ἠγάπας θὰ μοῦ τὰ ἔλεγες ὅλα! Ἄν μοῦ τᾶλεγες ὅλα, αὐτὸ τὸ δείγμα τῆς ἐμπιστοσύνης σου θὰ μὲ συνεκίνηει, καὶ ποῖος εἰσέφρει... ἂν ἡ εὐγνωμοσύνη;» Ἡ ὑπόσχεσις εἶνε ἐλκυστικωτάτη, ὁ νέος χάνει τὸν νοῦν του, καὶ τὰ λέγει. Καὶ αὐτὴ καλεῖται ἀκριτομυθία τοῦ ἐγωῖσμοῦ! Λέγει τὸ ἐμπιστευθὲν μυστικόν! Εἰς τὸ θέατρον μόνον ὁ ἀντίκτυπος φέρει ἀποτέλεσμα μεγαλύτερον τοῦ κτύπου, ὡστε εἶχον φαντασθεῖ ὠραιοτάτον τὸ τέλος τῆς σκηνῆς, διότι, ληξάσης ἥδη τῆς ἐμπιστευτικῆς διακοινώσεως, ἡ νέα κυρία ἐγείρεται μειδίῳσα καὶ τῷ λέγει: «Φίλατέ μου κύριε, ὁ θεὸς νὰ μὲ φυλάξῃ ἀπὸ τοῦ νὰ ἐμπιστευθῶ τὴν τιμὴν μου εἰς ἄνθρωπον ποῦ δὲν γνωρίζει νὰ φυλάττῃ τὸ μυστικόν τοῦ φίλου του.»

Καὶ οὕτω εἰσερχόμεθα εἰς τὸ τρίτον μέρος. Τί θὰ κάμῃ ἡ κυρία τὸ γνωσθὲν αὐτὸ μυστικόν; Ὁ καιρὸς εἶνε θαυμασῶς

καὶ πάντες οἱ λουόμενοι ἐξέρχονται εἰς περίπατον. Αὐτὴ ἔμεινε μόνη ἐν Κωτερέτς μετ' ἐνὸς γέροντος θεοῦ της, ποδαλοῦ καὶ ὀλίγον κωφοῦ. Ἥως νὰ περάσῃ τὴν ἡμέραν της; Πῶς ν' ἀνακουφίσῃ αὐτὸς τὰς τόσον ἀνιαρὰς ὥρας; Ἐὰν διηγούμην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν εἰς τὸν θεῖόν μου! Ὁχι, ὄχι, ὄχι! Αὐτὸ θὰ ἦτο κάκι-στον! Ἀλλὰ θὰ ἦτο καὶ τόσον διασκεδαστικόν! Ἀλλὰς τε δὲν θὰ εἴπω ὀνόματα, δύναμαι μάλιστα νὰ εἴπω ὅτι τὸ πρᾶγμα συνέβη ἐν Βανιέρῃ ἀντὶ ἐν Κωτερέτς. Ὁχι! ἀλήθεια!... Δὲν ἔμπορᾶ πλέον νὰ κρατηθῶ! Ἐὰν διηγῆθαι εἰς αὐτὸν τὰ πάντα. Καὶ αὐτὴ καλεῖται ἐξ ἀνίας ἀκριτομυθία. Νυκτώνει, οἱ περιπατῆται ἐπανῆλθον, εὐρίσκονται πάντες ἐν τῇ λέσχῃ καὶ συνδιαλέγονται! Ἐπρέπει νὰ σὰς διηγηθῶ μίαν νόστιμην ἱστορίαν, λέγει αἰφνιδίως ὁ θεός. Ἡ ἀνεψιὰ εἰς μάτην τὸν σῦρει ἐκ τοῦ ἱμάντος τοῦ ἐνδύματός του. «Ἡσύχασε, τῇ ἀπεκρίθη χαμηλοφώνως, θὰ τὰ ἀποκρύψω.» Καὶ τὰ ἀποκρύπτει τόσον καλῶς, ὡστε μετὰ πέντε λεπτά ὅλοι ἀνεγνώρισαν τὸν ἦρωα τῆς ἱστορίας, εἰς δ' ἐκ τῶν ἀνθισταμένων ἐγείρεται καὶ λέγει ὑψηλοφώνως «Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, λησμονεῖτε κάτι εἰς τὴν διήγησίν σας. Τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου. Αὐτὸς ὁ κύριος εἶμαι ἐγώ!» Ἡ ὑπόθεσις τῆς κωμωδίας μου ἐγοῦτεψε τὸν Γουδῶ. Ἐσχεδιάσαμεν τὸ ἔργον ἀφ' ἐσπέρας, τὸ ἔγραψα ἐντὸς τῆς νυκτὸς καὶ τὴν ἐπιούσαν ἐζητήσαμεν ν' ἀναγνωσθῇ εἰς τὸ Γαλλικὸν Θέατρον ὡς κωμῶδιον μονόπρακτος, ἐπιγραφομένη Ὁ Δύων Ἥλιος.

Παρουσιάσθημεν πρὸ τῆς τρομερᾶς ἐπιτροπῆς! Δὲν ὑπῆρχεν ὡς σήμερον Συμβούλιον τῶν Δέκα, ἀδυσώπητον, ἀφῶνον, ὡς δικαστήριον, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ συγγραφεὺς ὁμοιάζει πρὸς κατηγορούμενον. Αἱ ἦθολοι παρίσταντο καὶ αἱ νέαι καὶ αἱ γραιφαί, καὶ οὗτο παρεῖχε κάποιαν φαιδρότητα ἐν τῇ συνεδριάσει.

Ἤκούοντο γέλωτες εἰς τὰς κωμικὰς σκηνάς. Κλαυθμοὶ εἰς τὰς συγκινητικὰς. Ἐχειροκροτοῦντο τὰ λαμπρὰ χωρία, καὶ οὕτω ἐγένετο εἶδος τι γενικῆς ἐπαναλήψεως, διὰ τῆς ὁποίας ἐλάμβανε γνῶσιν ὁ συγγραφεὺς περὶ τῶν ἀσθενῶν ἢ ἰσχυρῶν μερῶν τοῦ ἔργου του, καὶ αὐτὴ ἡ σιγὴ μάλιστα ἦτο μάθημα. Ἐγὼ δὲν ἀντελήφθη παρὰ μόνον τὸ μάθημα τοῦτο, τῆς ἀναγνώσεως, ἢ ὁποία διήρκεσεν ἐπὶ μίαν ὥραν, καὶ τὸ ἀνέγνωσα μετ' ὅλης τῆς ζέσεως καὶ πεποισήσεως τῶν εἰκοσι καὶ ἐννέα μου ἐτῶν. Καμμία συγκίνησις! Καμμία! καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τίποτε ἄλλο παρὰ αἱ μαῦραι ψῆφοι. Ἀπερρίθη παμψηφεῖ!

Εἶχον ἐπανέλθει εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὅπου κατέπινον εὐχαρίστως ἢ δυσαρδέτως τὴν συμφορὰν μου, ὅτε ἔλαβον τὰς τρεῖς ταύτας γραμμὰς τοῦ Γουδῶ: «Ἡ ἐπὶ τοῦ Γαλλικοῦ Θεάτρου ἐπιτροπὴ δὲν νοιῶται τίποτε. Ἀνέγνωσα τὸ ἔργον μας εἰς τὸν Στέφανον Ἀραγῶ, τὸν εὐφύεστατον διεθυντὴν τοῦ Κωμειδολογίου. Τὸ εὐρίσκει τερπνότατον. Θὰ τὸ ἀναδιδῶ ἀμέσως ἐπὶ τῆς σκηνῆς, μᾶς παραχωρεῖ τὸ ἄθος τοῦ θιάσου του, τὸν Βαρδοῦ, τὸν ἐξαιρέτον Βαρδοῦ ὡς θεῖον,

τὴν ὥραιαν κυρίαν Θεοῦ ὡς χήραν, καὶ ὡς ἕνα τῶν ἐραστῶν ἕνα νέον, ἐφ' οὗ βασίλει μεγάλας ἐλπίδας. Ὀνομάζεται Βρινδῶ, ἔχει ὥραιον πρόσωπον καὶ ὥραιαν φωνήν. θὰ τοῦ γράψω καὶ ἐν τραγουδάκι διὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ! Τοῦτο θὰ σηκώσῃ πολὺ τὸ προοίμιον. Παραδέχεται;...

Ἐάν παρεδεχόμεν! Μετὰ τρεῖς ἑβδομάδας ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς ἐξοχῆς, ὅπως παρερεθῶ εἰς μίαν τῶν τελευταίων δοκιμῶν. Ἰὸ θέατρον τοῦ Κωμειδύλλιοι ἦτο τότε ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Palais Royal. Ἡ δοκιμὴ ἀρχεται. Ὁ ἀρχιχειροκροτητῆς ἐκάθητο πλυσθὸν μου. Ἄμα ἐτελείωσε τὸ ἔργον: «Δὲν εἶνε καὶ τόσον κακόν, μοι εἶπεν, ἀλλὰ ὑπάρχουν τόσα ἄλλα νόστιμα...» Ἐξέρχομαι καὶ εὐρίσκωμαι ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Palais Royal μετὰ τοῦ Γουδῶ καὶ ἐνός φίλου του, τὸν ὁποῖον εἶχε μαζὺ του. Προσβλέπομεν ἀσκαρδαμικτεὶ ἀλλήλους.

— Αἱ λοιπὸν! τί συλλογίζεσαι;
— Συλλογίζομαι, ἀπάντησεν ὁ Γουδῶ, ὅτι εἶνε ἀποτρόπαιον!

— Καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιον! ἀπεκρίθην.
— Καὶ ἐγὼ λοιπὸν, προσθέτει ὁ φίλος, νομίζω ὅτι θὰ ἐσφύριζα, ἂν εἶχα κλειδί! Δὲν πρέπει ν' ἀφήσῃς νὰ παιχθῇ αὐτὸ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ.

— Δὲν ἀξίζει!
— Νὰ λοιπὸν κ' ἐγὼ, ἐπανέλαβον, θὰ ὑπάγω νὰ εἶλω εἰς τὸν Ἀραγῶ ὅτι ἀποσφύρομεν τὸ ἔργον.

Τὴν ἐπαύριον, περὶ τὴν δεκάτην, κτυπῶ τὴν θύραν τοῦ Ἀραγῶ. Ἐγενόμην δεκτὸς ὑπὸ τῆς μαγειρίσσης του...

— Ὁ κύριος εἶνε 'ς τὸ λουτρό.
— Μπορῶ νὰ τοῦ γράψω;
— Νὰ χαρτί, κύριε!

Ἐγραψα: «Αγαπητέ μοι διευθυντά. Ἐν τῇ ἐπιστολῇ ταύτῃ θὰ ἴδητε ὅ,τι πιθανῶς οὐδέποτε ἔχει ἴδῃ κατὰ τὸ διάστημα τῆς διευθύνσεώς σας, δύο δηλαδὴ συγγραφεῖς, εὑρόντας τὸ ἔργον τῶν τόσον κακόν ἐν τῇ δοκιμῇ, ὥστε νὰ τὸ ἀποσύρωσιν. Εὐαρεσθήητε νὰ θεωρησῆτε τὸν ἡμέτερον Δύοντα Ἡλίου ὡς δύσαντα ἦδη.
Ὁλως ἡμέτερο, ΛΕΓΚΟΥΒΕ».

Τρέχω εἰς τοῦ Γουδῶ καὶ ἐναγκαλιζόμεθα ἐκ χαρᾶς, ὡς δύο ἄνθρωποι λυτρωθέντες ἐξ ἐπιπόνη. Μεθαύριον, ἐξέρχομαι τὴν ἐνδεκάτην π.μ., διέρχομαι πρότινος προγράμματος. Καὶ τί ἀναγινώσκω;
«Ἀπόψε διὰ πρῶτην φοράν Ὁ ΔΥΩΝ ΗΛΙΟΣ.»

Εἶδον φωτοβολούσας ἑκατὸν χιλιάδας λαμπάδων, ὡς ἂν αὐτὸς οὗτος ὁ ἥλιος εἰσέδουεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου. Τρέχω πρὸς τὸν Ἀραγῶ. Ἡ αὐτὴ μαγειρίσσα ἔρχεται νὰ μοι ἀνοίξῃ, καὶ παρατηρήσασά με, φωνάζει μεγαλοφῶνως: «Ἄχ! Θεέ μου, ἐλθσμένησα, κύριε, νὰ δώσω τὸ γράμμα σας! Νὰ το! μὴν εἰπῆτε τίποτε 'ς τὸν ἀφέντη μου, θὰ μὲ μαλώσῃ.» Τὸ κακὸν ἐγένετο, ὁ κύβος ἐρρίφθη! Δὲν ὤφειλον πλέον ἢ νὰ ἐνδῶσω καὶ νὰ περιμένω. Το ἐσπέρασ εἰσέρχομαι ὅπως κρυφθῶ εἰς τὸ βάθος προδουκνίου θεωρίου τῆς τρίτης σειρᾶς. Ὁ Γουδῶ κατέρχεται ἐν σπουδῇ ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἵνα ἐνθαρρύνῃ

τὸν θιάσον. Αἱ τρεῖς αὐτοῦ θυγατέρες κατεῖχον ἀνοικτὸν θεωρεῖον. Ἡ πρῶτη σκηνή, περὶ τῆς ἐμπιστοσύνης μεταξὺ τῶν δύο νέων, ἐγένετο δεκτὴ καλῶς. Ἐνθαρρυνθεῖς ὑπὸ τοῦ εὐνοικοῦ τούτου προγινωσκτικοῦ, κατέρχομαι εἰς τὰ παρασκηνία. Ὁ Βαρδῶ εὐρίσκειτο ἐν τῇ σκηνῇ. Λέξεις τινὲς αὐτοῦ προξενούσι γέλωτα, καὶ ἐξῆλθε, λέγων εἰς ἡμᾶς:

«Φίλοι μου, τὸ κοινὸν εἶνε ὑπὲρ ἐμοῦ!» Ἀλλὰ κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν μικροὺς τις θόρυβος ὄξυς καὶ διαπεραστικός πλήττει τὴν ἀκοήν μου ὡς τύπανον.

— Τί εἶνε;
— Αὐτό; μοι εἶπεν ὁ Γουδῶ, εἶνε σφύριγμα.

— Αἱ;
Ἦτο τὸ περιήρημον φάσματιον τοῦ Βρινδῶ! Εἶχε κάμει παραφωνίαν! Καὶ τὸν ἐσφύριζον Ἄνδρην πάλιν ἀμέσως εἰς τὸ προσκηνίον θεωρεῖόν μου καὶ δὲν κατήλθον πλέον. Ἐκτοτε οἱ συριγμοὶ δὲν ἔπαυον· οὐδέποτε εἶχον ἀκούσει τόσους ἐπὶ ζωῆς μου. Ἐγένοντο διάλογοι μεταξὺ τοῦ κοινοῦ καὶ τῶν ἠθοποιῶν, εἰς ἐκ τῶν ὁποίων ἐκράτει ἐφημερίδα ἀνὰ χεῖρας... «Τί νέα ἀπὸ τὴν Ἰσπανίαν», ἐφώναζον ἐκ τῆς πλατείας. Αἱ τρεῖς δὲ θυγατέρες τοῦ Γουδῶ ἐγένοντο σπασμωδικῶς. Ἐγὼ ὅμως ἐφυγον ἀνάνδρως μετὰ εἰκοσι λεπτά. Ὁ Γουδῶ εὐρίσκειτο εἰς τὰ παρασκηνία, ἀναμένων τοὺς ἠθοποιούς, εἰς τὸ τέλος ἐκάστης σκηνῆς ἐξερχομένους, καὶ ὑποδεχόμενος αὐτούς εἰς τὰς ἀγκάλας του, ὡς τραυματίας, ἐπανερχομένους ἐκ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, λέγων εἰς αὐτούς: «Ἄ! φίλοι μου, δυστυχεῖς φίλοι μου! σὰς ζητῶ μεριάκις συγγνώμην ὅτι σὰς ἐδῶσα τόσον κακὸν ἔργον — Ἰθελα κάτι νὰ πῶ, ἔλεγεν ὁ Βαρδῶ. — Εἶνε πολὺ λεπτὸν διὰ τὸ κοινὸν, εἶνε ὑπὲρ τὸ δέον λεπτὸν! ἐψιθυρίσεν ἢ δεσποινίς Τενάρδου.» Τὸ ἔργον δὲν ἀπέπερατώθη.

Τὴν ἐπαύριον αἱ ἐφημερίδες ἐκήρυξαν ὅτι τὸ ἔργον προήρχετο ἐκ δύο εὐφυῶν ἀνδρῶν, οἵτινες θὰ παραστήσωσιν ἄλλοτε αὐτὸ εὐστοχώτερον. Ἐλαβον ἑπτὰ καὶ ἡμίσειαν δραχμάς, ὡς δικαίωμα συγγραφέως, τὴν ἐπαύριον δὲ εἶπον εἰς τὸν Γουδῶ: «Φίλατάτε μου, δὲν θὰ παρουσιάσω πλέον εἰς τὸ Γαλλικὸν Θέατρον παρὰ δρᾶμα πεντάπρακτον.

Μετὰ δύο ἔτη, τὴν 6 ὀυνίου 1838, ἐδίδομεν, ὁ Γουδῶ καὶ ἐγὼ, τὴν Λουίζαν τῆς Λιγνερὸλης, μετὰ τὴν δεσποινίδα Μάρς ὡς διερμηνέα.

Τὸ ἔργον ὅμως τοῦτο μοι ἀπέφερον ὑπὲρ τὰς ἑπτὰ καὶ ἡμίσειαν δραχμάς.

(ERNEST LEGOUVÉ, ἀκαδημαϊκῶς).

Ν. ΑΛΕΞ. ΑΓΚΩΝΑΚΗΣ

Ο ΕΝ ΤΩ ΑΕΡΙ ΑΙΩΡΟΥΜΕΝΟΣ ΚΟΝΙΟΡΤΟΣ

Ὁ John Aithen ἐξετέλεσε πειράματα ἐκτεταμένα εἰς λιαν διαφόρους κειμένους τόπους τῆς Μεγάλης Βρετανίας καὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἡπειροῦ, ὅτινα κατέληξαν εἰς ἐνδιαφέροντα καὶ διὰ τὴν Μετεωρολογίαν σπουδαῖα ἐξαγόμενα. Τὰ πειράματα ἐξετέλει συμπιέζων ποσότητά τινα

ἀέρος, ἦν μετὰ τοῦτο αἰθνης ἄθινα νὰ διασταλῇ. Συνεπεία τούτου ὁ ἀήρ τόσῳ ἰσχυρῶς ἀπεψύχετο, ὥστε ὁ ἐν αὐτῷ ὑδρατμὸς συνεπυκνοῦτο καὶ μάλιστα περὶ τα ἐν τῷ ἀέρι αἰωρούμενα μόρια κονιορτοῦ ὡς περὶ κέντρα καὶ οὕτως ὥστε ταῦτα διὰ τὴν ἐπερχομένην αὔξησιν τοῦ βάρους αὐτῶν κατέπιπτον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ὁ Aithen ἐκτελῶν τὸ πείραμα τοῦτο ὑπὸ ὑέλινον κώδωνα, ἔχοντα βάσιν πλάκα ἀργυρᾶν διηρημένην εἰς τετραγ. χιλιοστόμετρα, κατεμέτρει διὰ φακοῦ μεγεθυντικοῦ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐπὶ ἐπιφανείας 1 τετραγ. χιλιοστ. μορίων τοῦ κονιορτοῦ καὶ προσδιώριζεν οὕτω τὸ ποσὸν τῶν ἐν τῷ ἀέρι ἐμπεριεχομένων. Κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον εὗρεν, ὅτι ἐν κυβ. μέτρον ἀέρος ἐμπεριέχει μόρια κονιορτοῦ οὐχὶ ἐλάσσονα τῶν 500, καὶ ὅτι τὸ ποσὸν τοῦ ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ κονιορτοῦ εἶνε ὡς τὰ πολλὰ σημαντικῶς μείζον καὶ ἐν κεκλεισμένοις χώροις ἀνέρχεται μέχρι 3 ἑκατομμυρίων μορίων κατὰ κυβικὸν μέτρον ἀέρος. Ἐπειδὴ δ' ὁ κονιορτὸς συμπυκνοῖ τὸν ὑδρατμὸν τοῦ ἀέρος καὶ ἐπειδὴ αὐξάνοντος τοῦ ἐν τῷ ἀέρι ὑδρατμοῦ, συναύξεται καὶ ἡ φέρτωσις τοῦ κονιορτοῦ ὑφ' ὑγρασίας, εἰς πάσας τὰς ἐρευνηθείσας ὀμίχλας ὑπῆρχε μεγάλη ποσότης κονιορτοῦ. Τὸ δὲ γεγονός, ὅτι ἡ ἡρεμία τοῦ ἀέρος ἀποτελεῖ ἀναγκαίαν συνθήκην τοῦ σχηματισμοῦ ὀμίχλης, ἐρμηνεύεται ἐκ τῆς σπουδαιότητος τοῦ κονιορτοῦ διὰ τὴν συμπύκνωσιν τοῦ ὑδρατμοῦ ὡς ἐξῆς. Ἐν ἡρεμοῦντι ἀέρι ὁ κονιορτὸς συσσωρεύεται ὅπως καὶ ὁ ὑδρατμὸς, καὶ ὁ κονιορτὸς οὗτος ἐπιπύζει τὴν ἦν ὁ ἀήρ κέκμηται ἰκανότητά τοῦ ἀκτινοβολεῖν τὸ θερμογόνον, οὕτω δὲ μειοῖ τὴν θερμοκρασίαν καὶ προκαλεῖ τὴν ἐφ' ἑαυτοῦ συμπύκνωσιν τοῦ ὑδρατμοῦ καὶ σχηματίζει ὀμίχλην. Αἱ ἐν ταῖς πόλεσιν ὀμίχλαι διὰ τὸν ἐν αὐταῖς πλείονα κονιορτὸν, εἶνε πυκνότεραι τῶν ἐν τοῖς ἀγροῖς σχηματιζομένων. Εἰς τὴν συσσωρεύσιν τοῦ κονιορτοῦ ἀντιδρῶσιν αἱ κινήσεις τοῦ ἀέρος· ὅπου δ' ἡ ταχύτης τοῦ ἀνέμου αὐξάνει, τόσῳ μᾶλλον ἐλαττοῦται ἡ ποσότης τοῦ κονιορτοῦ, ἐκτὸς ἂν ὁ ἀνεμος πνέῃ ἐκ κονιορτοδριθῶν μερῶν.

Ν. ΧΛΩΡΟΣ

ΣΤΑΓΟΝΕΣ

Ὅπως ἐν τῷ βιβλίῳ διακρίνομεν τὸ πνεῦμα τοῦ συγγραφέως, οὕτως ἐν τῇ γνωσιγνωμίᾳ διακρίνομεν τὴν ψυχὴν.

Β. Δουρουῦ.

*

Ἀκόμη καὶ εἰς τὸ βαρύτερον πένθος ἢ γυνὴ πεσσεῖ πάντοτε καὶ εἰς τὴν ταχτοποιήσιν τοῦ πέπλου της καὶ εἰς τὰς πτυχὰς της ἐσθῆτός της.

Γκυ Δε Λαφορέστ.

*

Ἡ νεότης ὀφείλει νὰ εἶνε εὐθυμῶς, διότι ἡ εὐθυμία ἀποτελεῖ μέρος τῆς καλλονῆς καὶ τῆς ἰσχύος της.

Μαλαπέρ.

*

Οἱ διεσθαρμένοι ἄνθρωποι πάντοτε ὑποπτεύονται.

Δὲ Πορτο-Ρίς.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἐγκύκλιος τοῦ Πάπα.

Ὁ Πάπας Λέων ἐξέδωκεν ἐγκύκλιον, μέλλουσαν ν' ἀναγνωσθῇ εἰς ὅλους τοὺς καθολικοὺς ναοὺς, δι' ἧς καταδικάζει αὐστηρῶς πάντας τοὺς διατεινομένους ὅτι ἡ Δημοκρατία ἐν Γαλλίᾳ εἶνε ἀσυμβίβαστος πρὸς τὴν ἐλευθέραν ὑπαρξίν τῆς Ἐκκλησίας.

Καταιγίς.

Ἐν Λισσαβῶνι, τῇ πρωτευούσῃ τῆς Πορτογαλίας, ἀγριωτάτῃ καταιγίᾳ ἐπροξένησεν ἀπείρους ἐν τῷ λιμένι ζημίας. Τὰ τηλεγραφικὰ σύρματα διεκόπησαν καὶ τὰ οἰκοδομήματα τῶν τελωνείων κατέπεσαν ὑπὸ τοῦ ἰσχυροῦ ἀνεμοστρόβιλου. Αἱ ζημίαι ἐν ὅλῳ ὑπολογίζονται εἰς 4,000,000 φρ.

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ

Καλ. Σύρον. — Αἱ γυναῖκες τῆς Καρίας ἐθιωροῦντο ὡς αἱ μᾶλλον εὐπλάστοι σωματικῶς. Ἐξ αὐτῶν ὠνομάσθησαν καὶ αἱ ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως Καριάτιδες (ἢ Καρυάτιδες).

Λύρα. Ἐνταῦθα. — Ἡ μόνη παρηγορία εἶνε, ὅτι, οἱ μὲν δυστυχεῖς ἔχουσι τὴν ἐλπίδα μελλούσης εὐτυχίας, οἱ δὲ εὐτυχεῖς καὶ εἰς τὰς γλυκυτέρας στιγμὰς τῆς εὐτυχίας των ἔχουσι πάντοτε τὸν φόβον μελλούσης δυστυχίας.

Γ. Χρ. Βε. — Νομίζομεν ὅτι αὐτὸ ἔπρεπε νὰ γνωρίζετε, ἀφοῦ μάλιστα, ὡς μᾶς γράφετε, καταγίνεσθε πολὺ εἰς τὴν ποιήσιν καὶ ἐπιχειρεῖτε ἐνίοτε νὰ γράφετε καὶ στίχους. Ἡ Κασταλία, κύριε φιλόμουσε, εἶνε πηγὴ τοῦ Παρνασσοῦ, ἀφιερωμένη εἰς τὰς Μούσας.

Φιλίστορι. — Ὁ Μαρᾶτος εἶχε δολοφονηθῆ ὑπὸ τῆς Καρλόττας Κορδαί ὄδο ἔτη πρὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, δηλ. τὴν 13 Ἰουλίου 1793. Ἐπομένως ὅλοι αὐτοὶ οἱ συλλογιστοὶ σας καταπίπτουν. Οὔτε ἦτο δυνατόν ν' ἀποδοθῇ τοιαύτῃ γενναϊότητι εἰς ἕνα Μαρᾶτον.

Εὐδμίοι, εἰς Πειραιᾷ. — Τὸ ποιήμα σας ἔχει πολλὰς ἑλλείψεις, ὅσας δυστυχῶς καὶ τὸ προαποσταλὲν διήγημά σας. Διατὶ βιάζεσθε νὰ δημοσιεύετε;

Κορυθαλι, Ἀργιρίου. — Μεθ' ὅλην τὴν καλὴν διάθεσιν, τὴν ὁποίαν εἶχομεν, δὲν ἤδυνήθημεν νὰ δημοσιεύσωμεν τὸ διήγημά σας. Ἐξ αὐτοῦ ἐβεβαιώθημεν ὅτι ἔχετε talent καὶ θὰ γράψετε ὠραῖα ἔργα. Δι' αὐτὸ ἀκριδῶς ἐπιθυμοῦμεν ν' ἀρχίσετε εἰς τὸ «Ἀττικὸν Μοῦσεϊον» μὲ καλλίτερον ἔργον, τὸ ὅποτον καὶ περιμένομεν.

κ. Ἀ. Θ. Παπ. — Τὸ ποιήμα σας παιδαριωδέστατον καὶ ἀτεχνόν.

κ. Χ. Γ. Σ. — Ω! τῆς ψευδοῦς ῥωμαντικότητος καὶ τῆς γλωσσαλγίας! Ζητήσατε τὴν ποιήσιν ἐν τῇ ἀληθείᾳ, ἂν θέλετε νὰ γράψετε κατὶ τι. Ἐπειτα, διορθώσατε καὶ τὴν γλώσσαν.

κ. Ι. Σ. Τρίκαλα. — Πῶς σὰς φαίνεται τὸ ἐκ τοῦ ποιηματός σας ἀποσπώμενον τετράστιχον:

Νὰ κεντᾷ μόνον ζέρει, Θεέ μου,
πιστὴ ὁμως νὰ μείνῃ οὐχί,
εἰς τὰ στήθη μου φλόγα ν' ἀνάψῃ
νὰ μοῦ φέρ' λάθρα πως ταραχή.

Γνωστῶ ἀγνώστῳ. — Ὁ Ἀδόλφος Τίερ ἐγεννήθη ἐν Μασσαλίᾳ τῷ 1797. Ὁ δημοσιογράφος συνειργάσθη τὸ πρῶτον εἰς τὴν «Σφαίραν» τῷ 1824, εἶτα δὲ εἰς τὴν «Συνταγματικὴν». Οἱ ἐπισημότεροι ἱστοριογράφοι τοῦ 19ου αἰῶνος εἶνε ὁ Augustin Thierry, ὁ Guizot, ὁ Thiers, ὁ Mignet καὶ ὁ Michelet.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ

Ὁ Πνευματισμός, κωμῳδία εἰς πρᾶξιν μίαν ὑπὸ Ν. Ι. Αἰσκαρη, διδαχθεῖσα τὸ πρῶτον λίαν ἐπιτυχῶς ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ ἐν Ἀθήναις δημοτικοῦ Θεάτρου.

Ἡ Πούλια, διήγημα ὑπὸ Γεωργίου Σπίρλα μετὰ καλλιτεχνικοῦ ἐξωφύλλου. Ὁ συγγραφεὺς ἀναγγέλλει καὶ 4 ἄλλα διηγήματα, προσεχῶς ἐκδοθήσόμενα, πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἤδη ἐκδοθέντος.

Φοιτητικῆ Ἔνωσις. Ἡμερολόγιον τῶν φοιτητῶν τοῦ ἔτους 1892. Ἔτος ἂ. Τιμᾶται δραμῆς. Τὸ ἡμερολόγιον τοῦτο εἶνε ὄντως χρησιμώτατον διὰ τοὺς κ. φοιτητὰς καὶ τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ γνωρίσωσι τὰ ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Πανεπιστημίου ἕως σήμερον περιέχει τὴν πάντων σύντομον καὶ ἀκριθεῖ ἀφήγησιν.

Ἡ Τύχη, ἐφημερίς λαχεῖ υ, ἐμπορίου, βιομηχανίας καὶ τῆς χρηματιστικῆς κινήσεως· ἐκδότης καὶ διευθυντῆς Γ. Σκαρλατόπουλος. Εἰς τὴν νέαν ταύτην ἐφημερίδα, ἧς ἡ ἐτήσια συνδρομὴ εἶνε 7 φρ., οἱ ἐγγραφόμενοι συνδρομηταὶ λαμβάνουσι μέρος καὶ εἰς διάφορα λαχεῖα.

Ἱστορία τοῦ 18 αἰῶνος, ὑπὸ Παύλου Καρολίδου, ἐκδομένη μετ' εἰκόνων ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Κασδόνη, διευθυντοῦ τοῦ βιβλιοπωλείου τῆς «Ἐστίας». Ἡ ἱστορία αὕτη περιλαμβάνει τὴν χρονικὴν περίοδον ἀπὸ τῆς πτώσεως τοῦ Ναπολέοντος Ἀ' 1814-15 μέχρι τῆς σήμερον καὶ διαιρεῖται εἰς τρεῖς τόμους. Τὸ α' τεῦχος ἐκ 3 φύλλων μετὰ πολλῶν εἰκόνων ἐκδοθήσεται τῇ 1 Φεβρουαρίου, τιμώμενον ἀντὶ δρ. 1.

Οἱ Μαργαρίται τοῦ ἀτυχοῦς καὶ συμπαθοῦς ποιητοῦ Δ. Κόκκου ἐξεδόθησαν ἐπιμελεῖα τοῦ ἀγαπητοῦ φίλου καλλιτέχνου κ. Αλ. Φιλαδελφῆος, ὅστις λαμπρὸν ἐξώφυλλον προτάσσει μετὰ τῆς εἰκόνης τοῦ ποιητοῦ καὶ σκιαγραφίαν μακρὰν, πιστὴν καὶ ἀξίαν τοῦ τόσον σκληρῶς τερματίσαντος τὸν βίον ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς δράσεως αὐτοῦ. Οἱ Μαργαρίται σὺγκεινται ἐξ 144 σελίδων, περιέχουσι δὲ τὰ ἀνέκδοτα αὐτοῦ ποιήματα μετὰ τῶν ἀσμάτων τῆς «Μαρούλας», τοῦ «Μάρμαρα-Λινάρδου» καὶ τῆς «Λύρας τοῦ Γέρω-Νικόλα». Τὸ ἔργον πωλεῖται εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα ἀντὶ 3 δρ. Δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι οὐδεὶς τῶν ἀναγνωστῶν μας θὰ λησμονήσῃ τὴν ἀπόκτισιν αὐτοῦ.

Ἱστορία τοῦ Συγχρόνου Ἑλληνισμοῦ ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, ὑπὸ Ε. Κ. Κυριακίδου, μετὰ 50 εἰκόνων εἰς 2 ὀγκώδεις τόμους. Τὸ λαμπρὸν τοῦτο ἔργον ἤρξατο ἐκδιδόμενον κατὰ τεύχη, ἐκ 2 φύλλων, ἀντὶ 40 λεπτῶν. Ὁ συγγραφεὺς τυγχάνει λίαν γνωστός, τὸ δὲ ἔργον του ὁ τύπος σύμπασις διὰ μακρῶν ἀνήγγειλεν ὡς ἄξιον πάσης ὑποστηρίξεως καὶ μετὰ ὑψίστης δυνάμεως γράμμων. Δι' ὃ ἐκθύμως συνιστῶμεν αὐτὸ εἰς πάντας τοὺς ἀναγνώστους τοῦ «Ἀττικῶς Μοῦσεϊου».

Λόγος, κατ' ἐντολὴν τῆς ἀκαδημαϊκῆς Συγκλήτου, ἐφωνηθεὶς ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῆς Μητροπόλεως, ὑπὸ Προκοπίου Β. Οἰκονομίδου, ἀρχιμανδρίτου καὶ καθηγητοῦ τῆς Θεολογίας, τῇ 30 Ἰανουαρίου, ἑορτῇ τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν, τελουμένου τοῦ μνημοσόνου ὑπὲρ τῶν εὐεργετῶν τοῦ Πανεπιστημίου. Ἐν Ἀθήναις ἐκ τῆς Βασιλικῆς Τυπογραφίας Ν. Γ. Ἰγ-γλέση 1892.

Ἐλεγγος τοῦ ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Πεζοπούλου ἀρτίως ἐκδοθέντος περὶ χρονίου προϊόντος συστηματικῆς παραληρηματος ἔργου, ὑπὸ Μιχαὴλ Κατσαρᾶ. Ἐν Ἀθήναις ἐκ τῆς Βασιλικῆς Τυπογραφίας Ν. Γ. Ἰγ-γλέση 1892.

Ὁ νέος χάρτης τῆς Σύρου. Ὁ ἐν Σύρῳ κ. Ν. Γ. Κοτζοβίλλης ἐξέδοτο κατ' αὐτὰς τὸν ὕπ' αὐτοῦ χαραχθέντα χάρτην τῆς νήσου Σύρου ἐπὶ τῇ βάσει μὲν τοῦ ὑπὸ τοῦ ἀγγλικῆ ἐπιτελείου ἐγκεκριμένου τοῦ Στάνλεϋ, ἀλλὰ κατὰ μεγέθυνσιν αὐτοῦ, διόρθωσιν τῶν λελανθασμένων ὀνομασιῶν, ὡς καὶ τῶν ὑψῶν ἢ προσθήκην πάντων τῶν ὄρειων, ὁδῶν, ἀτραπῶν καὶ χειμάρρων, πρὸς δὲ ἀκριβεῖς τοποθετήσεις χιλίων περίπου ὀνοματοθεσιῶν τῆς Σύρου καὶ τῶν ἐν αὐτῇ εὐρισκομένων ἀρχαίων ἐρείπιων ὡς καὶ τῶν περίφθης νήσου ὄψαλων, σκοπέλων καὶ νησιδίων. Τὸν χάρτην τοῦ κ. Κοτζοβίλλη διακρίνει ἐργασία ἐπιστημονικὴ λίαν καὶ εὐσυνειδήτος εἰς τρόπον ὅστε ἀσφαλῶς τις δύναται ἐπ' αὐτοῦ νὰ μελετήσῃ. Τὸ παράδειγμα δὲ τῆς ἐπιστημονικῆς ταύτης ἐργασίας εἶθε νὰ μιμηθῶσι καὶ ἄλλοι, βεβαίως ὄντες ὅτι παρέχουσι ὑπηρεσίαν πολὺτιμον εἰς τὴν πατρίδα των. Συγχαιρόντες εὐλικρινῶς τὸν κ. Κοτζοβίλλην, συνιστῶμεν τὴν ἀπόκτισιν αὐτοῦ, πωλουμένου μὲν ἐν Σύρῳ παρὰ τῷ κ. Ν. Λυμπερίῳ ἀντὶ δρχ. 2,30, ἀποστελλομένου δὲ εἰς τὰς ἐπαρχίας ἀντὶ 2,60 κα εἰς τὸ ἑξωτερικόν 2,60 χρυσᾷ φρ.

ΕΙΚΟΝΕΣ

Ἡρακλῆς Μητσόπουλος

Ὁ Ἡρακλῆς Μητσόπουλος (οὗ τὴν εἰκόνα ἐδημοσιεύσαμεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον) ἀνήκεν εἰς τοὺς πρώτους διδασκάλους τοῦ ἀνωτάτου παιδευτηρίου τοῦ Ἔθνους, ἦτο σχεδόν εἰς τῶν ἰδρυτῶν αὐτοῦ. Αἱ ἐπιστῆμαι μολὶς ἐγεννῶντο τότε εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀκόμη οἱ ξένοι ἐξηκολούθουν νὰ εἶνε οἱ πρώτοι ἀντιπρόσωποι αὐτῆς, ὅτε ὁ ἀσίδιμος Μητσόπουλος καὶ οἱ ὁμοιοὶ του καθήρουν εἰς τὴν μετέθιν ἑλληνιστῶντων πατρίδα ἑραπόντες τῶν Μουσῶν, μύσται τῆς ἐκ τῆς ξένης πάλιν εἰς τὴν παλαιὰν ἐστίαν ἐπανερχομένης προγονικῆς ἐπιστήμης. Ἡ σπάνις τῶν εἰδικῶν ἀνδρῶν περὶ τοὺς καθέκαστα κλάδους τῆς γνώσεως, ὁ ἀκόρστος ζήλος τῆς διαδόσεως καὶ κρατύσεως τῶν ἐν σπαργάοις διατελουσῶν ἔτι ἢ μᾶλλον ὅλως ἑλλειπουσῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν ἔφερε καὶ τὸν ἄνδρα τοῦτον ταχέως ἐπὶ τῆς ἐδρας τοῦ Πανεπιστημίου.

Ἐδίδασκε ζωολογίαν, ὄρυκτολογίαν, γεωλογίαν καὶ κάτοχος ἀνωτέρας φιλολογικῆς παιδείας κατέστησε τὴν πρωτοφανῆ παρ' ἡμῖν ἐπιστήμην προσίτην εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ. Ἐδημιούργησεν ὄρους, ἐπέθηκεν εἰς τὴν ξένην ἐπιστήμην τὸν τύπον τῆς ἀπλάστου ἔτι γλώσσης ἡμῶν καὶ κατεσκεύασε τὸ σύστημα ὅλον αὐτῆς. Ἐὰν δὲ δὲν κατέλιπεν ἔκτακτῶν τι προϊόν τῆς ἐπιστημονικῆς αὐτοῦ μαθητικῆς καὶ μελετικῆς, ἀλλ' ἐπολιτογράφησε τὴν ἀγνωστον ἐπιστήμην κατὰ πρῶτον εἰς τὴν νέαν Ἑλλάδα καὶ ἤνοιξεν ὁδοὺς εὐθείας εἰς αὐτὴν διὰ τῶν ἀγρίων καὶ ἀδάτων.

Πάντων τῶν ἀνδρῶν τῆς πρώτης ἐκείνης ἐπιστημονικῆς γενεᾶς τοῦ νέου Ἑλληνικοῦ ἔθνους αὕτη ἦτο ἡ μεγίστη ἀρετὴ. Ἄνευ ὑπερβολῆς καὶ ἐθνικῆς μεγαλαυχίας δυνάμεθα ν' ἀποδώσωμεν αὐτοῖς εὐλικρινῶς τὸν ἔπαινον τοῦτον καὶ ν' ἀναγνωρίσωμεν τὸ καθήκον βαθυτάτης πρὸς αὐτοὺς ὀφειλομένης εὐγνωμοσύνης.

Κωνσταντῖνος Ζάππας

Ὁ Κωνσταντῖνος Ζάππας ἐγεννήθη κατὰ τὸ 1814, καὶ παιδιόθεν ἐξεπαρίσθη μεταβάς εἰς τὰς Ἡγεμονίας πρὸς ἐπιδιδῶσιν τύχης. Εὐρίσκατο τότε ἐγκατε-

στημένος ἐν Ρουμανίᾳ ὁ ἐξάδελφος αὐτοῦ Εὐαγγέλης, ὅστις ἐκαλλιέργει μικρὸν κτήμα, ἀμφότεροι δὲ τότε ἤρξαντο συνεργαζόμενοι. Ὁ Εὐαγγέλης εὗρεν ἄξιον αὐτοῦ καθ' ὅλα σόντροπον. Κατ' ἐξοχὴν πρακτικὸν πνεῦμα, εἶχε καταστή τὸ παράδειγμα ἐργατικότητος, διὰ τῆς ἀκαταπονήτου ἐργασίας. Οἱ ἐντόπιοι κτηματῆαι, διερχόμενοι τὸν βίον ἐν κραιπάλῃ καὶ τρυφῇ, μετ' ἐκπλήξεως εἶδον διὰ οἱ ἐπ' αὐτοῦ ἡγεμονίαν ἐγένοντο μετὰ μικρὸν κύριοι μεγάλου κτήματος ἐν Βροσθενίῳ. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ Εὐαγγέλης Ζάππας ἐδημοσίευσεν τὸ περιβόητον ἐκείνο φυλλάδιον, εἰς ὃ ἐξέθεντο ἐν λεπτομερείᾳ τὴν ἱστορίαν τοῦ σχηματισμοῦ τῆς περιουσίας τῶν, ὀφειλομένης εἰς τὴν οἰκονομίαν καὶ τὴν ἄμεσον ἐπιβλεψίν τῶν γεωργικῶν ἔργων, εἰς ἃ ἐφήρμοσαν ἴδιον σύστημα, ὅπερ συνίστων καὶ εἰς τούτους ὅπως βελτιώσωσι τὰ κτήματά των. Οἱ Ζάππαι οὕτως εἰσὶν οἱ πρῶτοι βελτιώσαντες καὶ ἀναπτύξαντες τὴν γεωργίαν ἐν Ρουμανίᾳ, διὸ μεγάλην τοῖς ὀφείλει εὐγνωμοσύνην ἢ χάριν αὐτήν.

Ἀφού ἐσχημάτισαν μεγίστην περιουσίαν, καὶ κατεστάθησαν ἐκ τῶν μαῶλον βαθυπλούτων τῆς Ρουμανίας γεωκτημόνων, ὁ μὲν Εὐαγγέλης Ζάππας ἀπεσύρθη πλέον τῆς ἐργασίας, καὶ ἔζησε πολυτελεῖ, ὅπως δῆποτε βίον, ὁ Κωνσταντῖνος ὅμως ἐξηκολούθησε τὴν ἐργασίαν, ἀναπτύσσων τὰ κτήματά των, ὡστε μετ' οὐ πολὺ ἢ μεγάλην περιουσίαν ἐδιπλασιάσθη, ἀργότερον δὲ ἠγόρασε τὰ δεκατέσσαρα κτήματα ἐν Θεσσαλίᾳ, ἅτινα δύνανται νὰ χρησιμεύσωσι ὡς ὑπόδειγμα καλλιέργειας διὰ τὴν Θεσσαλίαν. Ὁ Ζάππας ἠγάπα καθ' ὑπερβολὴν τὴν γεωπονίαν ἠδύνατο βεβαίως ἀναμιγνύμενος εἰς τραπεζικὰς ἐπιχειρήσεις νὰ πολλαπλασιάσῃ τὴν περιουσίαν του, ἀλλ' ὁ γνησιὸς γεωκτημὸν πάντοτε ἠρνήθη νὰ λάβῃ μέρος εἰς οὐδὲν ἄλλο, ἐπιχειρήσας, ἀφοσιωθείς ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν γεωργίαν. Τοῦτο ἦτο ἐν ἐκ τῶν χαρακτηριστικῶν σημείων τοῦ βίου του. Οὐδέποτε ἠθέλησε νὰ κερδίσῃ τι, ὅπερ δὲν ἀπέφραξεν ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐπιμελείας, ἀλλ' ἐξηρτάτο ἐκ τυχαίων καὶ μεταβλητῶν ὄρων, πλεισταίως δὲ καὶ ἐκ βεβαίας βλάβης ἄλλων.

Ἡ κλησίς του πρὸς τὴν γεωργίαν τῷ εἶχεν ἐμπνεύσει τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν φύσιν. Διὰ τοῦτο δὲν τὸν ἠφθόρειεν ἢ πολυτάραχος ζωὴ τῶν μεγαλοπόλων. Ἡ πρὸς τὴν πατρίδα του ἀγάπη τοῦ ἀπέσπα χρόνον πολὺν καὶ μετ' ἠδονῆς ὑπερτάτης παρηκολούθει πᾶσαν σημεϊομένην ἐν τῷ τόπῳ πρόδοον. Οἱ ἄνδρες τοῦ Ἁγῶνος κυρίως ἦσαν ἡ λατρεία του καὶ εἰς πάντας ἐξεφραζέτο μετὰ πικρίας διὰ κακῶς ἔπραξε τὸ ἔθνος μὴ παιδαγωγηθῆν μετὰ τὰ φρονήματα, ἅτινα παρηγάγον τοὺς ἥρωας τῆς Ἐπαναστάσεως. Αὐτὴ ἡ μέριμνα ἤγαγεν αὐτὸν νὰ δαπανήσῃ 1,200,000 φρ. πρὸς ἴδρυσιν αὐτῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει Ζαππείου Παρθενωγαγείου, ὅπως ἐκπαιδεύωνται αἱ Ἕλληνίδες ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ ἀποβαίνωσι χρησταί, ἀπλοῖκαί, συνεταὶ καὶ φιλοπάτριδες μητέρες.

Ἡ αὐτὴ περὶ εἰσαγωγῆς θετικωτέρου τινὸς ἐν Ἑλλάδι βίου μέριμνα ἤγαγεν αὐτὸν νὰ διαθέσῃ ἐτέρας 200,000 φρ., ὅπως σπουδάζωσι τέσσαρες ἐκ περιτροπῆς γεωπόνοι, καὶ ἐπιστρέφοντες ἐπιδοθῶσιν εἰς τὴν βελτίωσιν τῆς γεωργίας, ἐξ ἧς ἀνέμεινεν ὕλικήν καὶ ἠθικὴν ἀνάπτυξιν ὁ γνησιὸς Ἡπειρώτης.

Ἡ Πατρίς τὸν θάνατον τοῦ Ζάππα θέλει πενήθει, καὶ θέλει τάξει τὸν ἄνδρα εἰς τὴν σειράν τῶν τέκνων τῆς ἐκείνων, τῶν ὁποίων ὁ βίος ἦτο ἀδιάλειπτος προσπάθεια ὑπὲρ τῆς ἀναπτύξεως καὶ τῆς προόδου τοῦ ἔθνους καὶ πρὸς οὗς ὀφείλεται αἰδιος εὐγνωμοσύνη.

Ὁ Μέγας Δουξ Κωνσταντῖνος

Ὁ Μέγας Δουξ Κωνσταντῖνος Νικολαεβιτς, πατὴρ τῆς ἡμετέρας βασιλείας, ἦτο υἱὸς τοῦ αὐτο-

κράτορος Νικολάου καὶ θεοῦ τοῦ νῦν κατέχοντος τὸν θρόνον τῶν Τσαρῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ Γ'. Ἐγεννήθη τῷ 1827, νεαρὸς δὲ εἰσῆλθεν εἰς τὴν ναυτικὴν ὑπηρεσίαν, ἐν ᾗ ἐνωρίς διεκρίθη διὰ τὸ σπιθηροδολοῦν πνεῦμα καὶ τὴν εὐρείαν μάθησίν του. Ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀλεξάνδρου τοῦ Β'. ἦτο εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς ἰσχύος του, κατέλαβε τὰς μάλλον ἐμπιστοσύνας καὶ τὰς σπουδαιοτέρας θέσεις τῆς αὐτοκρατορίας, ἐχρημάτισεν ἀντιβασιλεὺς τῆς Πολωνίας, ἀρχιναύαρχος τοῦ ρωσικοῦ στόλου καὶ ἀκολουθῶν μέχρι τοῦ τραγικοῦ τέλους τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀλεξάνδρου Β'. πρόεδρος τοῦ συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας.

Κατὰ τὸν Κριμαϊκὸν πόλεμον ἦτο διοικητὴς τοῦ στόλου τῆς Βαλτικῆς καὶ προῆδρευε τῆς πρὸς ἄμυναν τῆς Κρονστάνης ἐπιτροπῆς. Ἐκηρύχθη τότε μόνος αὐτὸς ἐν τῷ συμβουλίῳ τῆς Ἐπικρατείας κατὰ τὸν παραχωρήσεων τῆς Ρωσίας πρὸς τὰς Δυτικὰς Δυνάμεις καὶ ἴδια κατὰ τῶν περιορισμῶν, οὓς ἐπέβαλον εἰς τὸν ρωσικὸν στόλον τῆς Μαύρης θαλάσσης. Ἐθεωρεῖτο ὁ πιστότερος διάδοχος τῆς πολιτικῆς τοῦ Νικολάου καὶ ἦτο ὁ ἀρχηγὸς τοῦ παλαιοῦ κόμματος τῶν Ρώσων.

Ὡς ἀρχιναύαρχος δὲ καὶ ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν (1853) ἐπέφραξεν εἰς τοὺς ναυτικούς κανονισμοὺς τροποποιήσεις, ὑπαγορευθείσας ὑπὸ τῶν ἀναγκῶν τοῦ ἔμπορίου καὶ τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας.

Τῷ 1862 διορίσθη ἀντιβασιλεὺς τῆς Πολωνίας μετὰ μεγάλης πληρεξουσιότητος καὶ διοικητὴς τοῦ πρώτου συντάγματος. Ἐν Βαρσοβίᾳ ἀφικόμενος τῇ 2 Ἰουλίου, ἐγένετο ὑπὸ τῶν ἄρτι εἰς τὸν ρωσικὸν ζυγὸν ὑποκυψάντων Πολωνῶν δεκτὸς μετὰ μεγάλου ἐνθουσιασμοῦ, διότι πολλὰ ἐκ τῶν φιλελευθέρων αἰσθημάτων αὐτοῦ προσιωρίζοντο. Πλὴν ἀνεξαρτήτως τῆς βελήσεώς του ἕνεκα τῶν διαταγῶν τοῦ Τσαρου, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐκπληρώσῃ τὰς εὐχὰς καὶ ἐλπίδας τῶν Πολωνῶν. Ἐμισήθη, καὶ τὴν 3 Ἰουλίου ὀλίγου δεῖν ἔπιπε θύμα δολοφονικῆς ἀποπέρας ἐνθουσιώδους Πολωνοῦ σπουδαστοῦ, πυροβολήσαντος ἀνεπιτυχῶς κατ' αὐτοῦ. Μετ' ὀλίγον ἐξεργάγη ἢ ἕνεκα τοῦ νέου νόμου περὶ στρατολογίας, ἐπιβληθείσης παρὰ τὴν ἐπίμονον ἀντίστασιν τοῦ Μ. Δουκός, ἢ ἐπανάστασις τῆς Πολωνίας, ἢ μόλις τῷ 1864 διὰ μεγάλων θυσιῶν κατατάλεισας.

Ἦτο φύσις ἐκτάκτως ἰσχυρὰ καίπερ κατὰ τὸ φαινόμενον ἡσυχος, ζωηρὰ ἄμα καὶ ψυχραίμος, φιλελευθέρως ἀλλὰ μὴ στερουμένη καὶ δόσεως φιλοδοξίας.

Ἀλέξανδρος Ραγκαβῆς

Ὁ ἐλάχιστος χώρος, ὃν ἡ σελὶς αὕτη μᾶς παρέχει, δὲν ἐφάρκει οὐτε πρὸς ἀπλήν οικιαγράφισιν τοῦ ἐκ τῶν προτάνεων τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων ἀειμνήτου Ἀλεξάνδρου Ραγκαβῆ, τοῦ κλειζόντος τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς θέσεις, ἃς ἡ πολιτεία ἐκάστοτε τῷ ἀνέθετεν. Ὁ βίος του μέχρι τῶν τελευταίων αὐτοῦ στιγμῶν ὑπῆρξε διηνεκῆς καὶ ἀδιάλειπτος δράσις καὶ ἐργασία. Ὁ πρὸς τὴν ἐλευθερίαν, πρὸς τὰ γράμματα, πρὸς τὰς τέχνας καὶ ἐν γένει πρὸς πᾶν καλὸν ἔργου του γενεᾶν ὀλόκληρον ἐθέρημανε καὶ ἀνεξωπύρωσεν. Ὡς ποιητῆς, ὡς δημοσιογράφος, ὡς καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου, ὡς διπλωμάτης ὁ Ἀλέξανδρος Ραγκαβῆς ἀενάως ἔδρα, ἀποκομίζων τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ ἔθνους. Προτιθέμενοι εἰς τι τῶν προσεχῶν φύλλων τοῦ «Ἀττικῆς Μουσείου» ν' ἀφιερῶσωμεν ὀλόκληρον μελέτην εἰς τὸν ἕξοχον τοῦτον ἄνδρα, ἀρκούμεθα ἑνταῦθα ν' ἀναγράψωμεν τὰ τελειότερα καὶ γνωστότερα τῶν ἔργων του: Ἡ παραμονή, Οἱ τριάκοντα, ὁ Γάμος τοῦ Κουιροῦλη, Διονύσου πλοῦς, Γοργὸς ἰεραξ, ὁ Αὐθέτης τοῦ Μωρέως, καὶ πλείεστα λυρικά ποιήματα, πρωτίστην καταλαβόντα θέσιν ἐν τῷ ἑλληνικῷ Παρνασσῷ.

Χριστόφορος Σταματιᾶδης

Ἐγεννήθη ἐν τῇ κομποπόλει Ἀκράτος τοῦ Αἰγίου κατὰ τὸ ἔτος 1830. Τὰ πρῶτα γράμματα ἐδιδάχθη ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου, ὅτε ὁ πρὸς τὴν περαιτέρω ἐκπαίδευσιν αὐτοῦ διακαὴς ζήλος ὠδήγησεν εἰς Ναῦπλιον, μεθ' ὃ μετέβη εἰς Ἀθήνας καὶ ἐνεγράφη φοιτητῆς τῆς Θεολογίας τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου, καθ' ὃ διάστημα φοιτητικῶς του διέπρεψε τοσοῦτον ἐπὶ μορφώσει πνευματικῇ καὶ ἠθικῇ χρηστότητι, ὡστε ἐκλήθη παρὰ τοῦ ἀειμνήστου βασιλέως Ὁθωνος ὡς διδάσκαλος τῶν τε ἱερῶν καὶ ἑλληνικῶν μαθημάτων ἐν τοῖς ἀνακτόροις καὶ μετὰ τὸ πέρας τῶν θεολογικῶν του σπουδῶν ἀμέσως προετιμήθη καὶ διορίσθη κατὰ τὸ ἔτος 1860 ἱεροκήρυξ, ὑπηρετήσας ὡς τοιοῦτος ἐν φήμῃ πολλῇ περὶ τῆς ρητορικῆς του τέχνης καὶ δεινότητος εἰς τὰς πρώτας τῆς Ἑλλάδος πόλεις καὶ τελευταίον ἐν Ἀθήναις ἐπὶ 22 πλήρη ἔτη, ἦτοι μέχρι τοῦ 1882, ὅτε ἐν τῇ ἀμεταπίπτῳ ἐκτιμήσει, ἧς ἔκτοτε ἀπελάμβανε κατὰ προτίμησιν διορίσθη καὶ προεχειρίσθη εἰς ἀρχιεπισκοπὸν Χαλκίδος, ποιμάνας ἀδιακόπως ἐν ἄκρᾳ στοργῇ καὶ πατρικῇ μερίμνῃ, ἐργαζόμενος καὶ μοχθῶν παντὶ τρόπῳ. Ἀξιομνημόνευτα αἰσθημάτων κατὰ τὸν βίον του ὑπῆρξαν ἢ πρὸς τοὺς πένητας στοργὴ καὶ προστασία καὶ ἢ πρὸς τοὺς πτωχοὺς οἰκείους του πατρικὴ μερίμνα.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἡ σμικροτάτη περιουσία του εὐρέθῃ κατατεθειμένη μαῶλον ὑπὲρ τῶν φιλανθρωπικῶν καταστημάτων, τῶν ἐκπαιδευτικῶν ἰδρυμάτων καὶ ἀπάσων τῶν ἐκκλησιῶν τῆς ἀρχιεπισκοπῆς του, ὡς καὶ τῆς ἰδίας αὐτοῦ πατρίδος, ἀφῆκε δὲ καὶ περὶ τοὺς 300 λόγους του, οὓς κατὰ τὸν μακρὸν βίον του ἐξεφώνησεν ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ἄμβωνος ὡς ἱεροκήρυξ.

Κ. Κωνσταντόπουλος

Ὁ νέος πρωθυπουργὸς κ. Κ. Κωνσταντόπουλος, βουλευτῆς δὲ Μαντινείας, τυγχάνει εἰς τῶν ἀρχαιότερων πολιτευτῶν, διατελέσας πληρεξούσιος ἐν τῇ β'. ἐθνικῇ συνελεύσει καὶ κατὰ διαλείμματα βουλευτῆς, κατὰ τὴν παρελθούσαν δὲ σύνοδον πρόεδρος τῆς Βουλῆς. Καθ' ὃν χρόνον δὲν ἐπολιτεύετο διετέλεσε δικαστικὸς λειτουργὸς ἐκ τῶν διακεκριμένων, ὑπηρετήσας ἐπὶ εἰκοσαετίαν σχεδὸν ὡς εἰσαγγελεὺς παρ' ἐφέταις, συνεπενεγκῶν εἰς τὴν ἐπιστήμην τῶν νόμων ἀξίαν λόγου συγγραψὴν τοῦ ποινικοῦ δικαίου.

Γεώργιος Φιλάρετος

Ὁ κ. Γ. Φιλάρετος τυγχάνει νομομαθῆς, ἀρτίως ἐπιστημονικῆς μορφώσεως, συγγραφεὺς καὶ ἐμβριθῆς σχολιαστῆς τοῦ θεμελιώδους ἡμῶν θεσμοῦ καὶ ἄλλων νόμων, διατελέσας πολλάκις βουλευτῆς ἐκ Βόλου, φιλελεύθερος, ἀγωνισθεὶς τὸν ἀγῶνα τῆς θεσσαλικῆς ἐπαναστάσεως, νομοταγῆς καὶ ἀκούρατος πατριώτης. Εἶνε γνωστὸς διὰ τὰς ἀποκεντρικὰς αὐτοῦ ἰδέας καὶ τὴν ἀποστροφὴν πρὸς τὸν κομματισμὸν.

Ὁ Ροσσίνης

Τὴν 29 Φεβρουαρίου (ν) ἐπανηγγερίσθη καθ' ὅλην τὴν Ἰταλίαν μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἢ ἡμέρα, καθ' ἣν συνεπληρώθη ἑκατονταετηρίδα ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ μεγάλου μουσικοῦ Ροσσίνη. Ἡ Ἰταλία ἀπεσπάτο τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀπὸ τῶν πεζῶν φροντίδων, τῶν πολιτικῶν καὶ τῶν κοινωνικῶν ζητημάτων, ὅπως ὑψώθη εἰς ἀναμνήσεις πλήρεις ποιήσεως. Καὶ μετὰ τῆς ποιήσεως τῶν ἀναμνήσεων τούτων, ἐνοῦται καὶ αἰσθημα ὑψηλῆς ἠθικῆς ἐπισηφανείας παρὰ τοῖς Ἰταλοῖς. Διότι ὁ ἀθάνατος δημιουργὸς τῶν τελείων ἐκείνων μουσικῶν ἀριστουργημάτων, ὁ θεοὺς συνθέτης τοῦ «Κουρέως τῆς Σιβιλλίας», τῆς «Gazza

ladra», τῆς «Σειράμιδος», τοῦ «Μωυσέως», τοῦ «Γουλιέλμου Τέλλου», τῆς «Cenerentola», τοῦ «Stabat Mater», εἶνε ἐκ τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων, οἵτινες καθιστῶσιν ἀναμφισβήτητον τὴν ἔξοχον ἀνάπτυξιν, τὴν καλλιτεχνικὴν ὑπεροχὴν ἑνὸς ἔθνους. Διὰ ταῦτα δικαίως ἡ Ἰταλία ἀπένειμι κατ' αὐτὰς εἰς τὴν μνήμην του τιμὰς ἐκτάκτους. Σὺμπας ὁ πεπολιτισμένος κόσμος ἀποτίνει ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ φόρον σεβασμοῦ πρὸς τὴν μνήμην τοῦ μεγίστου Ἰταλοῦ καλλιτέγνου.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Π. Γ. Σμύρνην. Ἀντὶ 10 στέλλονται ἤδη 12. ἀπηντήσαμεν. — Α. Π. Παζοῦς. Ἐλλείποντες ἀπεστάλησαν. — Γ. Γ. Μόσχων. Ὁμοίως ἀπηντήσαμεν. — Μ. Α. Σμύρνην. Ὁμοίως. — Κ. Α. Στυλίδας. Ὁμοίως. — Ι. Π. Π. Ε. Κ. Καλάμας. Ὁμοίως. — Α. Κ. Μιτυλήνην. Ὁμοίως. — Ι. Μ. Καβάλλαν. Ἐλήφθησαν, εὐχριστοῦμεν. — Ι. Τ. Κυθωνίας. Ἐστάλη ἀριθ. 13, τὰ λοιπὰ καλῶς. — Ε. Π. Μάλταν. Συνδρομὴ ἐλήφθη ἠλλείποντα ἀπεστάλησαν. — Ι. Β. Ἡράκλειον. Ἐστάλησαν δεῖγματα, ἀγγελίαι καὶ 5 φύλλα τῆς 6' ἐξαμηνίας διὰ συνδρομητὰς. — Βιβλιοπωλεῖν ὁ «Φοῖνιξ». Ἀλεξάνδρειαν. Ἀπηντήσαμεν. — Α. Β. Πάσχων. Πάτρας. Ὁμοίως. — J. T. Ismaïlia. — Φύλλα α' ἐξαμηνίας ἀπεστάλησαν. — Ι. Μ. Πέργαμον. Ἀτυχῶς ὅτε ἐλήφθη ἡ ἐπιστολή σας τὰ φύλλα εἶχον σταλῆ καὶ πρὸς τοὺς νέους συνδρομητὰς ἐν τούτοις ἐνεργήσατε δραστηρίως. Ἡ βραδύτης τῆς ἐκδόσεως τοῦ φύλλου προήλθεν ἐκ τῆς ἑλλείψεως τοῦ καταλλήλου χάρτου.

Ο ΡΟΣΣΙΝΗΣ

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΜΙΚΡΑΣΙΑΝΩΝ

Ὁ ἐν Ἀθήναις Σύλλογος τῶν Μικρασιατῶν ἢ «Ἀνατολή» ἐτέλεσεν ἐσάκις τὴν ἐπίτειον ἐσοτὴν αὐτοῦ ἐν τῇ νεᾷ αἰθούσῃ τῆς Νόμικῆς Σχολῆς λίαν μεγαλοπρεπῶς καὶ ἐνώπιον ἐλεκτοῦ κόσμου ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων. Τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐξεφωνήσεν ὁ πρόεδρος τοῦ Συλλόγου κ. Μ. Βυάγγελιδης, διακεκριμένος ἐπιστήμων, ἀπήγγειλε δὲ ποίημα ὁ κ. Α. Κεδικαφάνης. Τὴν ἐσοτὴν συνεπλήρωσε τὸ μικρασιατικὸν ἄσμα ἐν διφώνῳ ἀρμονίᾳ ψαλῆν ὑπὸ τοῦ χοροῦ, ὡς καὶ ἕτερον ἄσμα, ἐν τέλει δὲ ὁ ὕμνος πρὸς τὴν ἐλευθερίαν ἐν τριφώνῳ ἀρμονίᾳ. Πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς τελετῆς ὁ Σ. Μητροπολίτης Ἀθηνῶν ἐτέλεσε τὸν ἁγιασμὸν. Συγκαίροντες τὰ ἀγαπητὰ μέλη τοῦ συλλόγου εὐχόμεθα αὐτοῖς πρόσδοιν.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΝ ΜΙΤΥΛΗΝῃ

Ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους τοῦ «Ἀττικοῦ Μουσείου» ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου διεκόπη πρὸς ἄλλους τοὺς ἐν Μιτυλήνῃ κ. κ. συνδρομητὰς, διότι ὁ αὐτόθι πράκτωρ Δ. Σημανδῆρης κατεχράσθη ἀπάσας τὰς συνδρομὰς, ἀνερχομένης εἰς 300 φρ. περίπου. Ἦδη εὐγενῶς προσεφέρθη νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἀντιπροσωπεῖαν αὐτόθι ὁ ἀξιότιμος κ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ Δ. ΒΛΑΣΤΟΠΟΥΛΟΣ ἔμπυρος

πρὸς ὃν δέον ν' ἀπευθύνωνται πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ ἐν Μιτυλήνῃ καὶ οἱ τὰ περὶ αὐτῆς μέρη κατοικοῦντες. Ἐπειδὴ δὲ πληροφοροῦμεθα ὅτι πολλοὶ τῶν τοῦ π. ἔτους συνδρομητῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ὦσι τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος, ἡ Διεύθυνσις, καίτοι σπουδαίως ζημιωθεῖσα, ἀπεφάσισε νὰ συμπληρῶσιν δωρεὰν τὰ φύλλα τοῦ π. ἔτους τοῖς ἐγγράφησομένοις κατὰ τὸ νέον.

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΙ ΔΗΛΩΣΕΙΣ

Ὡς γνωστὸν, ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ γ' ἔτους ἀνέτεθη εἰς τὸν κ. Ἰω. Πολέμην ἡ διεύθυνσις καὶ εὐθύνη τῆς ὕλης τοῦ «Ἀττικοῦ Μουσείου», διὸ παρακαλοῦνται πάντες οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ δημοσιεύσωσι τι ἢ νὰ ζητήσωσι πληροφορίας διὰ τὰ φιλολογικὰ μέρη τοῦ φύλλου νὰ ἀποστεινῶσιν πρὸς αὐτόν, ἐπιγράφοντες τὰς ἐπιστολάς των «Πρὸς τὸν κ. Ἰω. Πολέμην, διευθυντὴν ἐπὶ τῆς ὕλης τοῦ «Ἀττικοῦ Μουσείου», εἰς Ἀθήνας». Ὅτι δὲ ἀφορᾷ τὸ εἰκονογραφημένον μέρος, ἢ τὴν διαχείρισιν τοῦ φύλλου, παρακαλοῦνται νὰ ἐπιγράφωσι τὰς ἐπιστολάς των «Πρὸς τὸν κ. Ν. Ἰγγλέσην, διευθυντὴν καὶ ἰδιοκτήτην τοῦ «Ἀττικοῦ Μουσείου», εἰς Ἀθήνας».

Ἀναγκαζόμεθα ρητῶς νὰ δηλώσωμεν πρὸς τοὺς ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ ἐξωτερικῷ συνδρομητὰς καὶ ἀνταποκριτὰς ἡμῶν, ὅτι ὀφείλουσι νὰ σπεύσωσιν οἱ μὲν νὰ πέμψωσι τὴν ἐτησίαν συνδρομὴν των, οἱ δὲ τὴν ἐκκαθάρισιν τῶν λογαριασμῶν αὐτῶν ἄλλως ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς μηνὸς θὰ διακοπῇ ὀριστικῶς ἡ ἀποστολὴ τοῦ «Ἀττικοῦ Μουσείου» πρὸς πάντας τοὺς μὴ συμμορφωθέντας πρὸς τὴν δῆλωσίν μας ταύτην.

Εἰς τοὺς νεωστὶ ἐγγραφομένους συνδρομητὰς τοῦ «Ἀττικοῦ Μουσείου» προσφέρονται οἱ δυο δγκώδεις τόμοι τοῦ π. ἔτους ἐκ 400 περίπου σελίδων, μετὰ τῶν εἰκόνων, ἀντὶ δρ. 12, μόνον 8 δραχμὰς ἐν Ἑλλάδι καὶ 10 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ. Ἐπίσης οἱ «Χειμῶνιθοὶ» — συλλογὴ ποιημάτων ὑπὸ Ἰω. Πολέμη — προσφέρονται μόνον δρ. 2 ἀντὶ 3.